

سوره الفاتحه
۸۷،۲۸

کتابخانه
مطهری
۸

۱۸۲۵
۲۰۹۳۰

رسالة عزيزة
الاولى في فضيلة التوكل
الثانية في التوكل في الخطا العظيم
الثالثة في التوكل في العجز
الرابعة في التوكل في التوكل

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

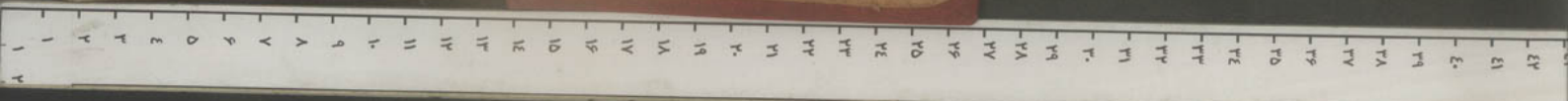
کتاب: مجرم رسائل در توبه و توبه در توبه

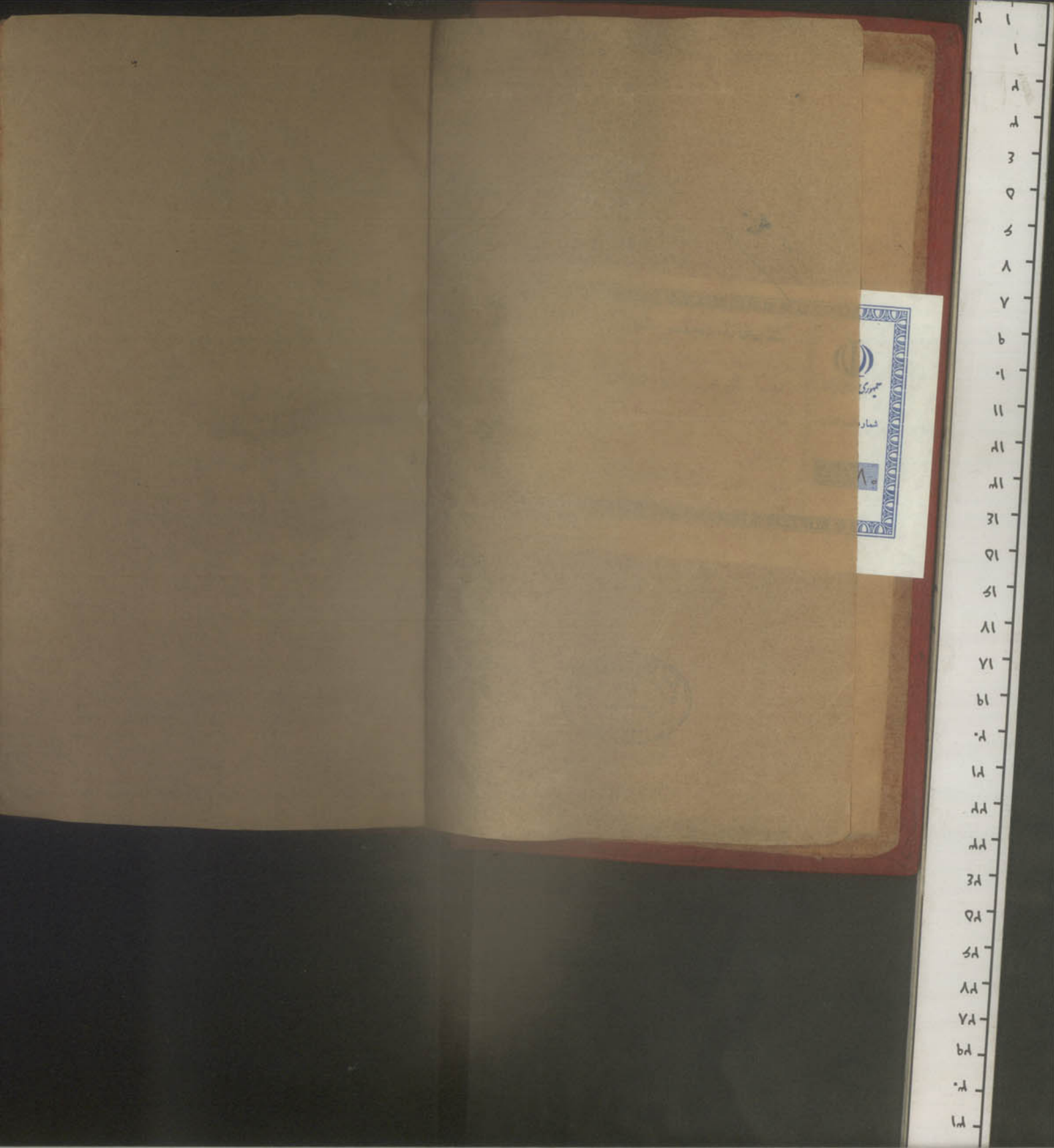
مؤلف: _____

مترجم: _____

شماره قفسه: ۱۸۲۵

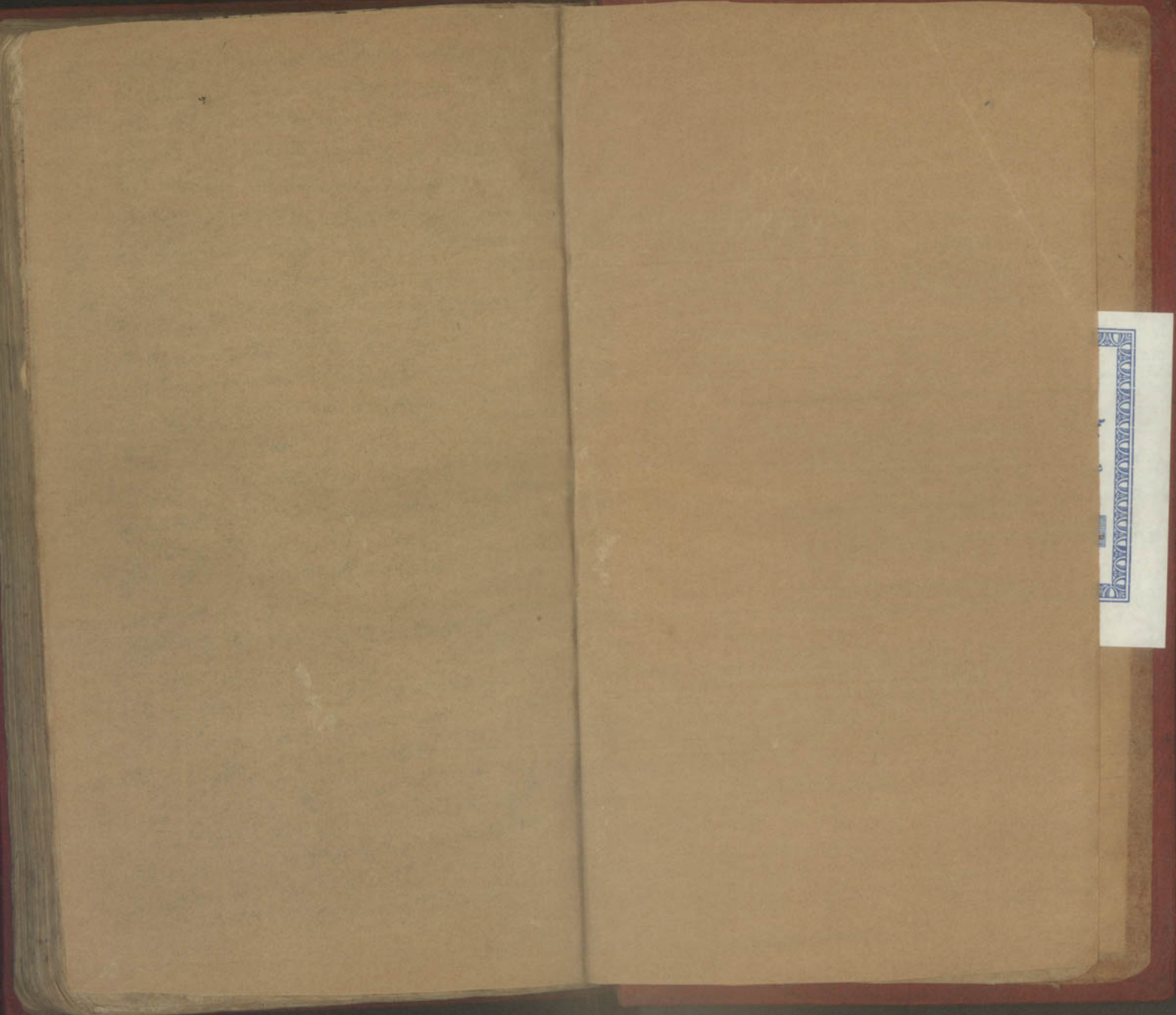
شماره ثبت کتاب: ۲۰۹۳۰

شماره
۸

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰

بما جاء في سورة التوبة من قوله والفضل عليه وفيه ما يشاء من فضله
عليه وفيه من لا يشاء من الامواله وفيه ما لا يشاء من عباده وفيه ما لا يشاء من
له من قوته عند جلاله فوق قدر نفسه في كل شيء ان شاء الله تعالى والفضل
وهو على ما كان قده عند الله ما ينظر ما سبق له من العاقبة والفضل وما
سبقه من سواه العاقبة في ان عاقبته من فضله في كل الامور حتى ان ملكا لا يجر
ناظره مع التواضع لم يجز ان يكون اقرب منه في عاقبه في الامور حتى ان ملكا لا يجر
الفضل منه عن النبي عليه الصلوة والسلام من تعظم على اولاده او اولاد غيره
او من كان فيهم مقدره من الناس بل هو من ربه ان الله لا يقر احد على احد الا
والفضل عليه وما كان في عاقبه من وجوه الامواله التي لا يصيبها من
الفضل الا في يوم القيمة وفي يوم القيمة لا يجر احد على احد الا في يوم القيمة
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق

بما جاء في سورة التوبة من قوله والفضل عليه وفيه ما يشاء من فضله
عليه وفيه من لا يشاء من الامواله وفيه ما لا يشاء من عباده وفيه ما لا يشاء من
له من قوته عند جلاله فوق قدر نفسه في كل شيء ان شاء الله تعالى والفضل
وهو على ما كان قده عند الله ما ينظر ما سبق له من العاقبة والفضل وما
سبقه من سواه العاقبة في ان عاقبته من فضله في كل الامور حتى ان ملكا لا يجر
ناظره مع التواضع لم يجز ان يكون اقرب منه في عاقبه في الامور حتى ان ملكا لا يجر
الفضل منه عن النبي عليه الصلوة والسلام من تعظم على اولاده او اولاد غيره
او من كان فيهم مقدره من الناس بل هو من ربه ان الله لا يقر احد على احد الا
والفضل عليه وما كان في عاقبه من وجوه الامواله التي لا يصيبها من
الفضل الا في يوم القيمة وفي يوم القيمة لا يجر احد على احد الا في يوم القيمة
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق
فان الله لا يقبل من احد شيئا الا بصدق قلبه ولا يقبل من احد شيئا الا بصدق

بسم الله الرحمن الرحيم

صورتك الصفة على من يفتد بكه يكون الظالمين المكدون والمكدون
الأكوم الجور والفتور الحفظون الحلب تبار ابراهيم حى المجدون
الفتنة ان لا يايده الصديقين بعون موطا بما يد الكفون
يكون **على** ايت الكتب الكفون سلو بيده والصلوات الايت
او ليت تقارنا عظموا البتخظون الصلوات والوايز صلوات وهو يعلم
سلك سلم الغالين القادى ظفيا نم بالبيت جعلك خفظ ايتنا بيقت
وكت تقاى بايد شفا وانا ائتون سركه على كنهى اية رحمة
ايات طرية الشراى انجيلهم بايد انزلوه قدرون ايتنا جفلة الايت
السلو الحلب خلفه ووجوه سيعة الصلوا قدرون سركه فكم سركه وليم
المغنين تعلموا موليهم اتى الضيف كرايت سركه كيم عيدوا ايت
شفا الكتب العلمين اقرية صديق الظلمين به برون ما اما صديقين
التي يستنبون كنهى بايد حلفا اعدا لذهوتك الكف الكف سركه
لايت سجلة سلكه يقوم بايت سركه كيم سركه في عينه خلف
بايتنا بالبيت همون علاه بايتنا الصلوات الكف بايد ائتوا بايد
حكمة علاه يقوم الظلمين الكفون تبوا علاه سركه سركه بايد
والتي ايتنا فبوا رزقها الصلوات فصلى الكتب بايتنا ايتنا كانت
ايتنا عظموا الايت بايد الظلمين بايد الكفون سورة **هو** **من**
كله ايتنا الا كتب يستهون من علمها ليوسر اوتوه ايتنا البيات
للصلوات مفر من صديق فادان ان لا ارسل الكتب من الظلمين

سبح

نصف

سبح

سبح

كفون

كفون نصف الصلوات حبه فله من يتولين ان لا اله الا الذين يقوم
ايتنى كنهى يقوم اسلمك سلفه يقوم الظلمين سرح الصديقين بتفتين
كله الايتنى الكفون بايتنا سرح الظلمين الكفون يقوم تسلكه ايتنى
اسلمك الا انظرين نيوتيه بيل سركه يقوم اسلمك ليلوه تبارك على خلك
بايت ضل على حقي من ابراهيم سركه ايتنى را ايتنا سما اسحق يوتى رعت بركته
ايرو ايتنا سيايت يقوم يوتى بركته ليو طو امرتك الظلمين يقوم بركته
بشوية اصلا كنهى ايتنا يقوم صلا شوية كنهى كنهى كنهى كنهى
حقي من بايتنا سلكه علاه ايتنا كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى
للكار كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى كنهى
الكتب انزلوه الصلوات بايت سركه سركه سركه سركه سركه سركه
ايتنى ضل على حقي من ايتنا الصلوات بايتنا الصلوات الحفظون الايتنى كنهى
سركه ايتنا سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه
ايتنى الايتنا سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه
والظلمين امرات فتينهن ليريد ضل سركه يكون الصلوات الايتنى كنهى
بايتنا فتون ايتنى فتون حمر رقت الكفون علاه ايتنا ايتنا
ايضا صرى اسلمك الايتنا سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه
بايتنا بايتنا بايتنا بايتنا بايتنا بايتنا بايتنا بايتنا بايتنا
والايتنا سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه سركه
المفنون ايتنى بايتنا الصلوات حفظها الايتنى بايتنا سركه سركه

سبح

نصف

سبح

سبح

كفون

الذوات التي تتبين له فون سرقين جزاؤه كذابين الظالمين ورجل يابا
الظلمون واستحيوا الحكمين يابا تا انك حقيقين واسئل لصدقون
يا يفي عينه تغشوا الملكان اسكنوا يا يابا تا يابا يا يابا الكفوف
يا يابا حقيقين يعلون دراك حقيقين الرعيين وان تولى هذا لك القبله
يا يابا حقيقين يابا زوايا الشيطان ورجل بالظلمين ابناوات الظالمين
كأنت مجتهد استحيش **سورة الفقه** آيت الكف الاليت انك الثمرات
لايت مجررات وجبت لايت اذوات ارباء ان الاغلى الصخره
بالسنة التفت لذوات علم عوقبت نيشه ان الكفوف ضل
ظلمهم اذ تدم الظلمت كذا ما رزقهم السيرة حيث رزقهم
سما اذ رزقهم الصلوات اسلكوا يا يابا استمدى شجرا تبنوا
فان هذا الكفوف اشبه الكلب او عوا انك كذا يا يابا كذا
الملك الكف الكف **سورة الفقه** كذا انك الظلمت الملكين
صلوات بايتنا الظلمت بايتنا لايت لعم انك يابا بنوا بالبيت
عما ابا ونا ساطع الا انك الظالمين وراة ما الضل القصفوا
يا يابا لدر ساطع ساطع الظلمين الصلوات حيث الا انك
سما الظلمين نعت مجرراتهم ضل الثمرات الا انك كل ما بالتم
نعت ابراهيم عضا الثمرات اسلموا الظلمون ساكن في
سورة الفقه الكف كذا يا يابا الظلمين للظلمون يسر
سنة زويت للظلمين حفظنا شيطان عدونا بزارقين الرجحان

ربيع

نصف

يا ايام ايف

ربيع

الجزء
عدا

بجانبين

بجانبين في العا فون مما خلقه سبحانه في السموات والارض ساطع الظلمين
جزاؤه حيث سار مستقبلين حتى ياتهم ابراهيم سلم فاعلم بترتك القطين
رمة امراتة الثمرين حيثك اتيك الصديق فون العا من ساطع الظلمين
لايت لايت اصحاب الايكه نظلمين اصحاب اعينهم اعينا الخلاق اتيك
سلكهم كفيك المستدين السجدي **سورة الفقه** اتي ساجد تسمى
در فاعلمين جانه لمدك الثمرات مسرات لايت ولا انك اعلمت
نعت ابراهيم كذا الكفوف توفيقهم به فاعلمين فلبسك حيث
المرات فون سلم سيات البليغ الصلوات نعت كذا من لرونة
لبنوهم فسطوا بالبيت السيات به فاعلمين فاعلمين واخرين
اشبههم رزقهم نيتنا البيت ساجد بوا فذا ساطع الكفوف فاعلمنا
لشربن ثمرات او حيا الثمرات اقول كل لا شين افسوه الطيبين
نعت رزقهم يستون مولد ايها الما فقه مسرات لايت ضلوا
البليغ نيت الكفوف را انك كذا رزقوا الكفوف رزقهم صفا الكف
ايها لسان على حيوه قرأت الشيطان ساطع بايت الكفوف
الكفوف الضلوا اخره ونظمتهم فاعلمنا ما جعلنا نعت حلق ظلم
ابراهيم اجيبه بهذيه ايتنا الظلمين ابراهيم في الصلوات **سورة الفقه**
سورة الفقه ساطع السرى الا انك بايت الكفوف جعلنا ساطع
الملك الكف ايتنا فاعلمنا اهدوك جعلنا ساطع الكفوف الصلوات
سراج وعادة نقلنا الزمنة طيرة كتابا يقيه اوقه كذا في الصلوات

ربيع

نصف

كي لاسر

ربيع

الجزء
لا

نصف

والفهرست في ترتيبها...
 سلطان...
 حين...
 فتتو...
 عطا...
 تغزلت...
سورة الزمر...
 الطهرون...
 جزة...
 اسفرت...
 جوا...
سورة مؤمنون...
 اعدى...
 يا...
 سبط...
سورة فصلت...
 كمال...
 العرش...

ربع

الخبر

سورة

نصف

سورة

الخبر

بج

يفر...
 اسلم...
 الفهرست...
سورة الزمر...
 بشو...
 يتكون...
 السور...
 مكتوب...
سورة الفلق...
 فكلم...
 مستغني...
 اطلعت...
 يدعوا...
 ميخيل...
 يكون...
 اعلم...
سورة التعلق...
 اعلم...
سورة نصر...

ربع

نصف

ربع

سورة

ربع

نصف

ربع

الا ستم فقلتكم جعلناك الصديقون **سورة** كسبت بيننا وبينهم عدونا
مهلكا لثقت الايات المتعلقين سورة في القدر الصلوات كسبت باسم الله
سورة البقرة والذرية فاملت فابلت في الصلوات في الصلوات
سورة البقرة يومهم على اسم الله امرته ارسله بسطت
فانزلت انزلت انزل الصلوات بالتيه ورضنا الممدون باخر الصلوات
ذو **الصلوات** كسبت كسبتا بيننا متكئين في وجههم التهم اندونهم بيت
طلعون الصلوات بسطت البسطة سطلون في الصلوات في الصلوات
راه حرة راي الصلوات سطلون الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات
سطلون **الصلوات** كسبت كسبتا بيننا متكئين في وجههم التهم اندونهم بيت
صلوات **الصلوات** سطلون الا ذواته في الصلوات في الصلوات في الصلوات
الحليل بسطة راي الصلوات سطلون بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
روين متكئين في الصلوات سطلون بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
متكئين في الصلوات سطلون بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
صلوات الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات في الصلوات
جعلها بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
الموصلة الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات في الصلوات
كسبت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
بطلون في الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات في الصلوات
الصلوات بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت

الجزء
١٤

رب

رب

الجزء
١٥

الصلوات يومهم على اسم الله امرته ارسله بسطت
فانزلت انزلت انزل الصلوات بالتيه ورضنا الممدون باخر الصلوات
ذو **الصلوات** كسبت كسبتا بيننا متكئين في وجههم التهم اندونهم بيت
طلعون الصلوات بسطت البسطة سطلون في الصلوات في الصلوات
راه حرة راي الصلوات سطلون الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات
سطلون **الصلوات** كسبت كسبتا بيننا متكئين في وجههم التهم اندونهم بيت
صلوات **الصلوات** سطلون الا ذواته في الصلوات في الصلوات في الصلوات
الحليل بسطة راي الصلوات سطلون بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
روين متكئين في الصلوات سطلون بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
متكئين في الصلوات سطلون بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
صلوات الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات في الصلوات
جعلها بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
الموصلة الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات في الصلوات
كسبت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت
بطلون في الصلوات سطلون في الصلوات في الصلوات في الصلوات
الصلوات بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت بسطت

نصف

رب

الجزء
١٦

رب

نصف
صلى الله عليه وسلم

رب

ولفظ علا در دو جا یافت در قصص آن از عوفان علا و در مؤمنون
 و علا بقتلهم و در غیر این دو موضع بیست و دو سوره به نون اینها
 من قتلهم باقی خوانده میشود و در سوره اعراف و نون اینها صفا
 بیاید بیست و نون و در سوره انعام نون اینها بیاید در سوره
 بعد از صیم باید خوانده و در سوره یونس علیه السلام نون اینها بیاید
 بیاید و تا مقوم میگردد و غیر این این دو آیه بیاید تا و لفظ
 نون و ما اب که الف لام باشد یا حرف و یا وارد و اگر الف لام
 یا حرف و یا نادر و اگر بعد از صورت لفظ ال تا باشد آنرا بیاید
 و اگر لام باشد خوانده مثل الله والشان والذی والکف والبهیم
 و اگر بعد از آن باشد آنرا بکسر میخواند مثل اللذی والذی
 والذی والذک والنون و در سوره اعراف نون اینها بیاید
 و در نوح اسرار و کف نون اینها بیاید و در حدیقه نون
 نون بیاید و یا حرف و یا نادر و در نون نون اینها بیاید
 یا نون و اگر مکتوب باشد نحو کف و در سوره طلاق و اول نشاء الکل
 اینها نون بیاید و بعضی روم اینها نون بیاید و این غلط است
 و در القین هم در تمام قرآن نون اینها منفصل است و در یونس هم در
 جامم از جامد است مگر نون اولیونهم الذى و در سوره الطور و سوره
 معارج و یونس هم در جمیع مواضع متصل است و در نون هم لام
 از جامد باید نوشت و بیاید بر کسب است و در القین هم بیاید

نون انقضت و انتم بینه نون هم جا با اتصال است و لفظ
 ان شاء هم جا منفصل است و در سوره واقعه لفظ ان شاء با اتصال
 نون بیاید مکتوب است زیرا که یک کلمه است و هر جا با قانوا القلوة
 باشد در مقابل او انوار الکلوة باید خوانده بیاید و ضم او و ضم
 آقیموا القلوة و انوار الکلوة می باشد یعنی ناد و اسقاط او و از لفظ
 و در آراء اقام القلوة و انوار الکلوة می باشد و بعضی لفظ استخوان
 بجزه می نویسند و بجزه می خوانند و این فطرت و در سوره معارج
 و لا یسئلونکم شیءا منکم ما یغیرکم و اهل بیتهم یا می خوانند و این غلط است
 و در سوره یوسف ما کانت یوسف بالقاه کاف با اتصال مکتوب است
 کاف را منفصل نوشتن فطرت و در سوره یونس علیه السلام لفظ
 فانی و حیثه و حذو و در سوره شعری نیز کاف با اتصال می باشد و در
 سوره نوح نیز کاف با اتصال مکتوب است نه بدالی و بعضی کاف و نون را
 می خوانند ولی در کتب سابقه لام توهم خوانده اند یعنی انقضت
 انقضت و انقضت انقضت و در سوره نوح و در سوره نوح و در سوره نوح
 بسم الله الرحمن الرحیم نه از رسالت نون بیاید فاحته الکتب بدر آنکه
 قرآن سجد هم بعد از حنین گفته اند که هر که در خواندن سوره فاحته
 این فاحته بیاید فاحته و در هر یک از آن فاحته ضوئیه کو بود و
 فاحته را در بیت خوانده باشد بسم الله الرحمن الرحیم بار بار با نون
 و نون مکتوب تا پاره نشود و اگر با نون مکتوب تا پاره نشود

که کلام قدر را بلند تر گوید و بر بلند و وقف و سکته نیار و از پیش
 خود در صد لغت سوال کردم که میگوید که در خانه پیشه جانام و بیرون
 بهت و تامل و بر سر و کشتی چگونه فرمود که در خانه پیشه جانام
 نیست و نشاید که بود و روایت در سبب منقول نیست اما شیخ الاسلام
 ابو البیتر در رساله القاری آورده است که اگر آخر کار کلمات را باقی
 بماند و نماند تباها شود مثل آنها در قرآن بسبب است احتراز باید کرد
 از اینکه در بیرون شیخ را قشع گوید اگر سوزن را سوزد گوید و اگر در این
 استعین کافی را باقی نماند و نیز در وقت بیرون با اتفاق هم علی غایت
 تباها شود و بعد از آن هر چه بگوید و او اب یا وقف را ضعیف تر کند
 و حرکت را بر آن که ترک گوید و هم قدر را تغلیظ نکند و هم قرآن
 هر جا که ماقبله کلامه مکتور بود و همچنین ترقی کند و اگر ماقبله مرفوع
 یا منصوب بغلیظ گوید که در کتب این معنی را نیکی میباشند و اندر پیش
 وقف و سکته نیار و در پیشه بعد و ریب نیکی میباشند و در سبب
 الخلیل غنه نیار و یعنی در وقت حرکت دادن عین الخلیل و با نرا
 باز کند و از میان خلق گوید و مراد از غنه از شیوع گفتنی بود یعنی
 او از پیشی الریح الریم و در وقت حرکت دادن عین الریح در با نرا کلاه
 تر کند تا از غنه گفته نشود و در وقت تشدید دادن هر دو را از غنه
 گفته نه چنانکه در پیشه گفته شود یعنی اهل این زمانه هر حرف تشدید
 در پیشه این لغات میکنند که در پیشه حرف زیاد میباشند و از برای آنکه

نیمه اندک

نمیدانند که حدیثه به حیثیت و اندازة مدینه است و تشدید در اول
 حرف و حرف است و تشدید به بدل حرف اول تعداد است و اول حرف
 ضناعت گفته اند و از غیر الالف کمال علی تشدید و در این بین نمی گویند
 کردن بر تشدیدات و خلق زون در وقت تشدید مدتها در کتب است
 القاری آورده اند که بهتر تشدید تا تباها شود مگر تشدید که بهال
 از لام موقوف آید مثل آنکه گوید الله الله تا آخر حرف میم در هر حرف
 لام مدغم شود و آن چهارده حرف است از برای آنکه به الف لام در وضع
 می شود و لیکن تشدید که در تشدید میباشند و از صبر بدون برند
 تا یک یوم را یک یوم نگویید اعراف کاف را ضعیف تر گوید و حرکت یار یوم
 را کش ده تر گوید و هر ماک و وقف و سکته نیار و یوم الدین در هر دو
 کلمه غنه نیار و حرکت یار یوم را کش ده تر گوید و سکت و او یوم را زود
 گوید تا مدی گفته نشود و همچنین جمله ساکنها را حرکت ال الدین را کش ده
 تر گوید و هر نون الدین در حالت وقف که یوم آرد و روم آن است که
 کلمه حرکت آن حرف گفته که آواز که بیدار شود و آنرا تشدید در حرکت آن
 الفه ای که غنه نیار و در سوزن با نرا سوی کام نبر که گفته گفته شود یعنی
 بهره را تشدید و تشدید گوید در همه مواضع و در حرکت دادن یا در یک غنه
 نیار و در وقت نرم خواندن و تشدید میباشند که تا آواز شیخ بیرون
 نیاید یا هوای است از مخرج دهان گفته میگویند تشدید شود و کاف تشدید حرکت
 آنرا که را ضعیف تر گوید و حرکت نون تشدید قوی تر و هر کاف را یک مد

و سکنه در وقت نیار و حرکت اول نوبه را و حرکت او را یک رکعت است
 ترک کوبیدن در هر نماز خارج نشود و گفته شود که کسی که ترک کوبیدن حرکت
 او را یک رکعت است و حرکت اول است یعنی رکعت اوله ترک کوبیدن است
 و تا در سجده رکعت اوله ترک کوبیدن و هر یک در قرآن سینه ساکن آید و بعد از
 نمازین کوبیدن در حرکت عین غنچه نیار و در عراب و او را نون
 است یعنی بشمام کند و اشمام بخمیا الشقیقین بلا صوت است و لا یجوز
 الا شمام که زبانه را بر اجناسه که در سجده نون است و بلکه بعد از آن با عراب
 اشارت کند از نماز آن ترک کوبیدن و در هر نماز با نوبه و با نوبه
 چنان کوبیده که نماز و حرکت کند و در حرکت نون بعد از نماز نیار و
 و در نماز با نوبه که چنانکه ششون را معلوم شود که با الف است و در
 این بسیار است و در قرآن چون و اقی الشجره و فوهوا بعد از آنجا که لا
 فیه بایر که او از بلند تر کند بر اینها و در شکره صا و الحرا لانه که
 کند و طار را با پیله اظهاقی کند و اینجور در هر قرآن بسین نیز می خوانند
 و تا در سجده را طار کوبیدن و حرکت او را رکعت اوله ترک کوبیدن و در هر رکعت
 نیار و طار را تا نوبه کوبیدن و بسین نیز خوانند تا قرارت است در همه قرآن
 و در شکره یه القین اند که با نوبه است و همه القین را رکعت اوله کوبیدن
 حرکت عین نوبه نیار و از میان خلق کوبیدن و لا نماز با نوبه ترک کوبیدن
 کوبیدن حرکت تمام الف است از سفید ترک کوبیدن و حرکت عین علیهم را قوت
 کوبیدن و بر علیهم وقف کند امام بجاوند رحمة الله علیه چنین گفته است

ووقف

لا و وقف علی علیهم اما امام ابو منصور عمر انکیم پیشوای این کار بود است
 در ماوراء النهر بر علیهم وقف رو آورده است تا سکنی یا غیر را نوبه کوبیدن
 و بر حرکت عین غنچه نوبه نوبه نیار و رکعت اوله ترک کوبیدن و در هر نماز نوبه نیار
 سکنه عین را در رکعت کوبیدن و روان باشد به نوبه و فضا و نیکو کوبیدن
 و هر دو ضلع را ضلع کوبیدن و فالی و ظا و زان کوبیدن بیشتر اما مان برای آنکه
 نماز قیامه شود و نیکو کوبیدن عراب با در غنچه نوبه را از ترک کوبیدن
 حرکت عین علیهم در رکعت کوبیدن و او را و لا الف الفین را پیدا تر کند
 و اگر علیهم ترک شود از برای آنکه هر دو حرفه ششون در این طبیعت
 عام شود است و در رکعت با نوبه کوبیدن آورده است که قطعی نماز
 نوبه شود و مثلاً اینها را در باب رعایت حروف و شیخ همان کرده شده است
 چون کسی آن باب را مطالعه کند مستقیماً در این معانی و لا الف الفین در
 در شکره بیضا و اندک بیاض کند و در کشفی مدینه سها کند که بیشتر از
 اینها در مقدار بسیار الف است و اینها در رده نوبه و در طوی نام خوانند
 و هر نماز با نوبه آنجا که نون و لا الف الفین است در حرکت نوبه را نوبه
 هر یک شکره کرده باشد پاره پاره اینهم کرده خواهد شد و در فاخته و در جبار
 و وقف است الودین استعین و بیان این اصول و وصی و وقف
 و قطع و مد و نشاء مخصوص بغایت نیست چون در این مواضع معلوم
 باشد در همه قرآن نگاه باید داشت و هر دو حرفه فاخته این بیجا نیست
 چنانکه در همه مواضع دارد و با سوره بای و دیگر در ریه خوانند که با امام گفته

امانت کند و در صورتی که از کسب آنها قضاقت نمود
کردن و به موجب شود از ضوابطی که در او که بر غیر از امانت
و همین نماز شود که از او با بیگانه اندیش و آنچه در امانت دیگر را در
تجدید می نماید و در کتاب رسالت **فصل** خلاف نیست در کتاب الحاق
و صلی که در لفظها قضاقت باشد مثل فایز بیرون و انقوشان از او
بیچگونگی که جمیع مضامین متفق اند بر اینست که اول لفظ بیگانه است
اما در بیگانه است ثابت باشد دوم هرگاه که جمله وصل سکون باشد و بیگانه
است تمام و در وی در آنکه مثل قل الله و اضطرار البیات و در آن
شش که نه مفتوح است و اول از آنکه این است همچنین یکی اشتقاق
است در آنکه در آنکه ثابت در این مواضع جمله وصل است یا است تمام و در
مکملات جمله است تمام ثابت است البتة و از ابوداود و خلاف است
در قولی که تمام بیگانه که جمله وصل هر جمله وصل ساکن داخل شود
و پیش از وی و اولیانی باشد مثل و آخر و اوقات بنا و اگر یکی از
وقایع باشد یا یکی که بر آن سکون است و اولیانی باشد از اینهاست غرض
وصل مثل هم انشوا صفی و قال انتم و باغی و انما کما استون و اولیانی
از حاضر از اینها هرگاه که مسوق باشد و اولیانی مثل و سس و سس
بیچگونگی مضامین تمام قولی هرگاه که مسوق باشد تمام جاریه تا لام
تا که مثل و الله انما است و اولیانی و الله و الله و الله و الله و الله و الله
بسته کتاب را در رسم الف این خواه صفت و رقی شود خواه در پیش می بیند

م

در کتاب

مریم و انما است تمام فصل کتاب مضامین با یک حرف و در آنکه
سکون ننهند که بغایت کرده و بیست و شش است مثل الله بر الف و او قائل
و یا الفین علامت سکون نویسد بلکه جمهور تحقیق آن را فن گفته اند
حرفی بود که را نیز باید که از برای آنکه توبه از حرکات دلالت
بر یکدیگر و دیگر اشکال فتح و ضم و کسره را از حرف و در ضم از نه و اگر
مخالفین یا تشبیهی بهم رسیده و آن ساکن باشد حرف اول را از علامت
سکون عاری دارند و نشه بر سر حرف دوم نهند مثل من تار و نما
در آن و در لغوی منسوب علامت فتح و ضمی که در فتح می نویسند
تجسیمی را بر سر الف نهند نه بر حرفیکه پیش از وی است مثل الله که اگر
بر پیشین فرموده اند و قضایا در این ابواب کرده و در مثل بی و اولیانی
تجسیمی که تجسیمی را بر یا نهند یا بر ما قبل او و الف نیکه یا نهند که
الله مانند آن و اولیانی و تقوی و تقوی و تقوی و تقوی که در نظر او را الف نهند
و همچنین یا آنکه بصورت عبارات باشد مثل اولیانی و خلافت و غیره
و غایت از برای آنکه تحقیق این عبارات بی نهایت و بارها اصلاح می نماید
و بر سر هر متصل نهند جمله که سبب مدیه باشد مثل مذکور و اولیانی
پس آن مثل ذاتیه و بر سر منقصل که در کشف بلوغ مخالف تا فرق باشد
و این هر دو را سبب زهد و بهتر بیان شناخت لازم نمی آید بخلاف سواد
و همچنین فقط ننهند صورت عبارات که تحقیق آن بی نهایت است و فقط باشد
از اوزان مذکور مثل قطعی و لحن و دیومند و ضابطه آن است که

بهره مکسوره چند مسوق بقره یا کسره و در آنم پنجاه خیزت از برای
آنکه تحقیق آن بجزای بیاضی غیر میگذرد و در مثل شش و الذی که
در تحقیق بیاضی بود شود نقطه را باشد و همچنین برای آنکه در وجه
از وجهه تحقیق با منقلب شود و منقوش شود و آنرا بلیک و کل امری و همچنین
من بقایه و بلقار و همچنین در اسرار و خالین و خالین از برای آنکه
صورت بهره و این امثال خودی است و اینکه می بیند صورت است و در
الثانی که منقلب از باشد منقوش و در می و اندر و همی غیر باشد و
ثالثی که در جوان و او باشد و بواسطه زیاده بر سه خلق پیای شده
مثلاً بلیک و منقوش و در کل تیکه از آن با قط باشد منقوش و لکن منقوش
کنند که شش منقوش که تا که اعوض باشد از خودی و همچنین در انقیاب
منقلب از برای منقوش بر این تفاوت شود میان وی و بجزای آن و در روی
ای که منقوش در آیات از یکدیگر تفاوت شود و پس می کنند که عدد و آیت
بر سوره را تا پس از آن که کسی سازد منقوش را بقرات وی نوشته
پس اگر منقوش بقرات از کثیر نموده و تا میکی را رعایت کند و اگر بقرات
مخالف نویسد عدد و کوفه را رعایت کند و همچنین از حقس و ایش را رعایت
طریق رعایت کند و اندک هم منقوش از انقیاب القرآن است
حرف بیاضی که در آنم که انون باشد یا حرف دیگر که در جملات
خواهد که در حفظ منقوش نوشته باشد خواهد منقوش آن حرف بیاضی را از
علامات بیاضی خلاصه و در منقوش گفته که گفته بر نیز بر سر هر حرف بیاضی

راشد

راشد می آید و می آید و من تا ملک و من نور او قوسب و قدر تین
وقالت کما نقت و ریحتم و بطل لا و بطل رعد و قلی رب وینک کما نقت
وینقته و ام نخلکم و همچنین در منقوش گفته که انون در او و در بار
از قبیل اخف است و از بیاضی حکم اخف بران جبار که در چنانچه میاید
و لکن انون فرموده که انکلمات سکندر بر سر انون ثابت را نشد
تا فرق باشد میان او عام نیز تمام و او عام تمام و علامت شد بر هر حرف
دوم نهد تا ولات کند که در او یا چیز از انون بر بیاضی
و پسند نده باشد مانند منقوش و انقوش منقوش انون **حرف**
بیاضی نهد در او و در او اول حرف است جوف نخر الف و او یا
مدی است این حرف را هر وقت جوف نهد میگوید حرف دوم انقوش
است انقوش حرف نهد با است حرف سوم وسط جوف است و بیاضی
خلق حرف بیاضی جوف حرف چهارم اول خلق است اول خلق حرف بیاضی
خاست این شخصی حرف را هر وقت جوف نهد در این ده حرف است
بجز ده حرف بیاضی ده حرف و این است بر چهارم منقوش انقوش
انقوش که انون است و انقوش انقوش حرف اول حرف است حرف اول
حرف قاف است حرف قاف حرف قاف از غیب است با ما یا از انون
علیه اول انقوش که انون است که شش پارچه است او نهد بیاضی خلق و
حرف دوم حرف قاف است حرف قاف از عکده است با ما یا از انون
عکده انقوش که انون است که انقوش که انقوش که انقوش که انقوش

این هر دو را هموی میگویند و در وسط آن یک حرف است همین حرف
خروجی هم و شین و یا غیر مدی است خروجی همین حرف ثلثه از وسط
است تا با بی ریش از کام همین حرف ثلثه را حرف بجز میگویند بش
سورانی دهان است یا سقف دهان در گانه است و و خروجی است خروج
اول خروجی دهان است خروجی دهان از اقل یک لایه و در گانه است و از
بجا و ریش که طو اجز است صفا و در طرف میگویند و جانی نیز میگویند چهار
رندان پیش از ثنایا گویند دو حرف اول و دو حرف اول پیش چهار دیگر
در میان ثنایا است که میگویند دو حرف اول و دو حرف اول پیش چهار
دیگر که در میان ثنایا است و ثنایا گویند دو حرف اول و دو حرف اول پیش
و چهار دیگر که در میان ثنایا است ثنایا گویند دو حرف اول و دو حرف
پیش از ده دیگر که در میان ثنایا است طو اجز گویند شش حرف اول
و شش حرف اول پیش چهار دیگر که در میان ثنایا است ثنایا گویند دو حرف
اول و دو حرف اول پیش از بیست و در بعضی اوقات بیست
خروجی دوم از گانه است خروجی لام است خروجی لام از اوون اقلی گانه
ان و از بی و شش که از اصول ثنایا است تا اصولی ثنایا در اصل
است پنج حرف است خروجی اول خروجی ثنایا است خروجی ثنایا از میان
است و از آن نیز یک نفر دیگر است هر سال است از کام که و در آن خروجی لام است
خروجی دوم خروجی را بیست خروجی را بیست خروجی ثنایا است لیکن با آنکه بیست
زبان این چهار حرف را حرف ثنایا میگویند و هم بی دندان را گویند

حرف
گانه

خروجی

خروجی سوم خروجی اول ثنایا است خروجی همین حرف ثلثه از کام است
و از اصول ثنایا میگویند هر دو حرف که بی کام است این چهار حرف را
حرف ثنایا میگویند و ثنایا میگویند که کام را گویند خروجی چهارم از اصول
خروجی همین حرف ثلثه از بیاری است و از بی ثنایا بی بیست
و بیست که و بیست میان این دو و این چهار حرف را حرف ثنایا میگویند
اصل بیاری را بی بیست میگویند خروجی بی بیست ثنایا است خروجی بی بیست
ثلثه از بی بیست را بی بیست و از بی ثنایا بی بیست هر دو حرف که وضع
کرده شود از بی ثنایا بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
صلح میگویند ثنایا بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
اول خروجی ثنایا بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
شف بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
دو لب است خروجی بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
لب است بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
است فی شوم اندر و در آن بی بیست که بی بیست را بی بیست را بی بیست را
صوت بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
می شود ثنایا بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را
یا اظهار است یا قلب است یا افق است هر چه کا بی بیست را بی بیست را بی بیست را
با آنکه یکی از حرف بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را بی بیست را

خروجی

و بر و پیش از تمام بیرون و هر چه که یک بعد از آن خون و خون پاک است
یکی از حروفی است که از آنجا آمده است و هر چه که یک بعد از آن خون و خون پاک است
نوعی است که با آنجا قیاس است و هر چه که یک بعد از آن خون و خون پاک است
پاک است ماسوی همین حروف مذکور را بدین اشیاء است که از آنجا آمده است

در بیان تفریق بین نظم کتب

بعد محمد مرید و در همان سلسله حرف اشکار نام
وزیادت به خدا صلوات بر روان رسول باریان
کوشش کن تا بداری توفیق آنچه حرفها کنیم چنان
در فخری راجع خلاف بسیار است آنچه جمود فقه اند بران
شائزه آنچه به چون ظاهر است که ششایه خروج حرف از آن
بهره و فخر و آرا او بر هر حرفی پاک است بدان
چون از آنجا آمده است اما در این قیاس چون
بافت حرفی است که در میان آن اول او وسط است آن
الفی با فخره از افعی است عین جاز از میان گذشته عین
عین فخره که صاحب فخره است از اول جملتی میشود و همان
بهره و فخره الفی راجع بود هر کس قول از برای و با آن
تفریق کرده است هر حرف قافه از ختمای کام زبان
خروج کار نیز چون قافی است لیکه در جمله است بهر تر از آن
تکلیفی قافی کافی نشد عکس از برای هر دو را به نام نشان

عکس
لغات ساده را که در این کتاب
که در این کتاب آمده است
لا اله الا الله محمد رسول الله

نظم اول لغات بود عکس آخرش بسوی و با آن
خروج پیشین یعنی باقیین وسط کام است با میان است
از آن زبان که در این و در طواصن اوارضا و نون
از برای رات باز چنانچه لیکه از سور صید بود آسان
از آن زبان آخر کام حرف لام است ای فرید زحمان
خروج نون سر زبان آمد با عدل و ای از این استان
خروج راجع خروج نون است لیکه با نکر از پشت زبان
لام با نون را با و نشور لکه طبیعت در بین دندان
خروج طواصن و نون است بخ دندان از پیشی را سر است
بوده از تیزی زبان دیگر سر است پیش معلومگان
صدا باز از پیشی و باید که جانم لغز جبهه بین است
از آن زشتی تیز ز فوق و ز دل اندک بدون تر از آن
زبان با زانها بدون آمد دان فخری تیزی زبان ارجمان
چار حرف و خروج است فاست از داخل لب پیاپیان
سر دندان با و خروج است و او با میم باز وسط لبان
خروج آخرین و علی بود میم شوم نون از آن جافوان
چون که پاک بود با افضا مشق این جا کم و یو فاکان
بجمله که نام دندان است میثم نام بصیرت رجمان
چون نمایار با میم است پس ضوا جک و کز طواصن در آن

در این کتاب
که در این کتاب آمده است
لا اله الا الله محمد رسول الله

و چون شود باینه کلمه ریزد و یک - حکم آن ریز میکند پیدا
لیک چون لایحه بچ شود - به پست در اصطلاح وقت و ا
چون شوند اهل بصیرت کوفه - مستحق بشکایتی بگردد یا
یا برین لیک در هر منشی - یا نویسی ای که از اهل صفا
در زمانیکه مشتق باشند - یا در مالای که کنیم اهل صفا
بر کوفه بر روی چینی - عیب ضعیف به بصیران فلاسفه شرافت و کرامت را که در
تب اشرار بایت بصیرت - لب لغتی و اشرار در معنی که بینه است
لیک مخصوص آیت کوفه - شده در عرفی از کوفه فضا را می شناسد و بعد از آن
درست از آیت مذکور است - که از یکی از آی شامی است که در او نوشته
یا زوره سوره ته در قرآن - که در او وصل جمله اول جمله کفین بر بسم الله
فانته قاتله قمر رحمن - که آیه تمام و بنیاد و سبب
سوره الحاقه علق فاطمه - و ربه ویکرت قطع پسترا
بیته با تمامه البکم - بیست و دو و بیست و دو لایحه که در او نوشته
نمی توانیم انقش - صفا و اعراف سابق فاطمه
باز و کجین لیک شمار - جمله واجب بگفته فضا
به عمده الاعراف کرم اعظم - بعنایت حضرت خاتم
تا شود مستفیذی از آیت - می رساند بقصر اقصی بر ضمیمه شده
قصد الله اعلم
۱۲۱۱

و چون شود باینه کلمه ریزد و یک - حکم آن ریز میکند پیدا
لیک چون لایحه بچ شود - به پست در اصطلاح وقت و ا
چون شوند اهل بصیرت کوفه - مستحق بشکایتی بگردد یا
یا برین لیک در هر منشی - یا نویسی ای که از اهل صفا
در زمانیکه مشتق باشند - یا در مالای که کنیم اهل صفا
بر کوفه بر روی چینی - عیب ضعیف به بصیران فلاسفه شرافت و کرامت را که در
تب اشرار بایت بصیرت - لب لغتی و اشرار در معنی که بینه است
لیک مخصوص آیت کوفه - شده در عرفی از کوفه فضا را می شناسد و بعد از آن
درست از آیت مذکور است - که از یکی از آی شامی است که در او نوشته
یا زوره سوره ته در قرآن - که در او وصل جمله اول جمله کفین بر بسم الله
فانته قاتله قمر رحمن - که آیه تمام و بنیاد و سبب
سوره الحاقه علق فاطمه - و ربه ویکرت قطع پسترا
بیته با تمامه البکم - بیست و دو و بیست و دو لایحه که در او نوشته
نمی توانیم انقش - صفا و اعراف سابق فاطمه
باز و کجین لیک شمار - جمله واجب بگفته فضا
به عمده الاعراف کرم اعظم - بعنایت حضرت خاتم
تا شود مستفیذی از آیت - می رساند بقصر اقصی بر ضمیمه شده
قصد الله اعلم
۱۲۱۱

و چون شود باینه کلمه ریزد و یک - حکم آن ریز میکند پیدا
لیک چون لایحه بچ شود - به پست در اصطلاح وقت و ا
چون شوند اهل بصیرت کوفه - مستحق بشکایتی بگردد یا
یا برین لیک در هر منشی - یا نویسی ای که از اهل صفا
در زمانیکه مشتق باشند - یا در مالای که کنیم اهل صفا
بر کوفه بر روی چینی - عیب ضعیف به بصیران فلاسفه شرافت و کرامت را که در
تب اشرار بایت بصیرت - لب لغتی و اشرار در معنی که بینه است
لیک مخصوص آیت کوفه - شده در عرفی از کوفه فضا را می شناسد و بعد از آن
درست از آیت مذکور است - که از یکی از آی شامی است که در او نوشته
یا زوره سوره ته در قرآن - که در او وصل جمله اول جمله کفین بر بسم الله
فانته قاتله قمر رحمن - که آیه تمام و بنیاد و سبب
سوره الحاقه علق فاطمه - و ربه ویکرت قطع پسترا
بیته با تمامه البکم - بیست و دو و بیست و دو لایحه که در او نوشته
نمی توانیم انقش - صفا و اعراف سابق فاطمه
باز و کجین لیک شمار - جمله واجب بگفته فضا
به عمده الاعراف کرم اعظم - بعنایت حضرت خاتم
تا شود مستفیذی از آیت - می رساند بقصر اقصی بر ضمیمه شده
قصد الله اعلم
۱۲۱۱

سوره اقرنیکه موضع من کل امر اسلام و علامات منی لغز قرآن
کاهی دو دو با کونه باز کونه میشود پسند و کاهی نقطه ای نمند
یکی ازینها کاهی بیت که سوره مع و در بیان میشود مثل کاهی
لا ریب فیہ الا فیه ریب فیه و در بعضی مصاحف صافات و دیگر
بیت که آن در شان نزله موضع بیت در سوره بقره ای التملک
و در سوره و در آل عمران ابر المؤمنین و التوحید و در سوره مدینه
و در توحید و قدیم و من الذین یا و در سوره اعراف و جاثیه
کافی و التوحید و در سوره توبه و یوسف و من اهل مدینه
فردی و در سوره ابراهیم علیه السلام خود و الذین
من بعد و در سوره فرقان جمله و اصد که تکلم عبادہ چند است
و در سوره شوری و سوره زمر و سوره احزاب
و در سوره احزاب و سوره فتنه
و در سوره یونس و سوره زکریا و سوره احزاب
و در سوره ابراهیم و سوره شوری
و در سوره ابراهیم و سوره شوری
و در سوره ابراهیم و سوره شوری

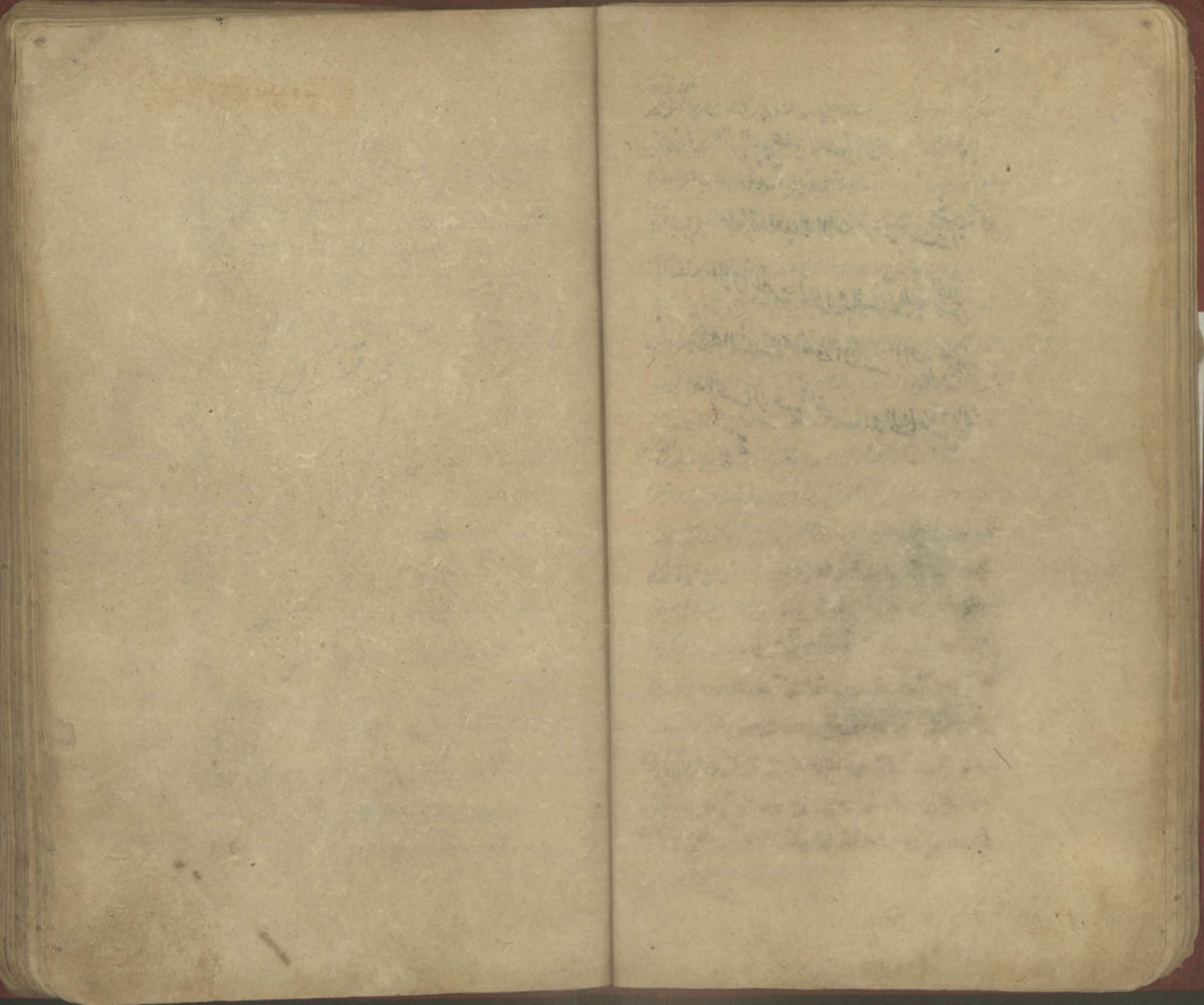
سوال

در کلام عزرا بت یک کلمه که بشش حرف یافته توین در کلمات
کنا بر آسمان کلام حرفهای بصورت پیروین و تکلمه در کلام
کاه یک آیت که بر سبب کسب آیت بقول روح پرورین
باز کونید مطلق آیت است علمه کرام ایله وین
چرا که از صدق وی شود یا بر او در اول پسین
آنکه گفته در کلام مذکور است بهت بر سبب لغظ الرحمن
شد معانی زبده می باشد حرفهای پیروین و در
حرف او شش بود اگر شمرند هم یک آیت بقول روح پرورین
نصف آیت شمرند و در کلام نصف دیگر کلام القرآن
که به آیت توان شمر او را بنیته مطلق و در کلام
لام الف را بسوزده بود آیت هم پونس آیت
جانه میشن سوره حلیم نون ترمیم
مطلوب آیت بیاد می آید سوال کرده اند در
اند که فغان لایق است پیش از قیاس بهت
بقیاس معنی خوانند و در کلام خوانند
قرآن خوانند و در کلام خوانند
بدر کلام خوانند و در کلام خوانند
قرآن را خوانند

بسم الله الرحمن الرحيم رساله شيخ ابو المنصور قدس سره العزيم
 قال لم المدي شيخ ابو المنصور ما تريد من عبد الله تعالى عليه فيما لا يجوز
 الوقف عليه وفيما وقف عليه يتعدا كيف ولو وقف ساها في صلوة
 وذكر في القرآن ثلث وثمانون موضعاً من آتم قوله لم يسم الله
 لا يجوز امامته باجماع علماء الاسلام في سورة الفاتحة لو وقف على
 الذين وابتداء بالثمن عليهم ما يد ايكوب ساها في صلوة وفي سورة
 البقرة لو وقف على تلك سليمان وما وابتداء بقوله كيف سليمان وفيما
 لو وقف على قوله وقالوا وابتداء بقوله فخذ العذر له ايكوف وفيما لو
 وقف على قوله وقالوا وابتداء من يدخل الجنة الا من كان يهودا او
 نصارى كيف وفي سورة آل عمران لو وقف على قوله لقد سمع الله قول الذين
 قالوا اذ ابتداء بقوله ان الله فيكم فيكم وفيما لو وقف على قوله وابتدوا
 من ابراهيم حنيفاً وما ابتداء كان من المشركين كيف وفيما لو وقف على قوله
 ربيها وابتداء بقوله فخلقهم اباها ايكوف وفيما لو وقف على قوله العظيم
 وابتداء بقوله ما وابتداء بقوله كان ابراهيم يهوديا كيف وفي سورة
 التبارك لو وقف على قوله سبحانه ان يكون الله ربهما ايقوله ولو كيف وفي
 سورة المائدة لو وقف على قوله وقالوا انما نعتهم ايقوله وابتداء بقوله نحن
 ايقوله ايكوف وفيما لو وقف على قوله وقالوا اليهود ومنلو ايكوف ولو
 وقف على قوله قلت للناس وابتداء بقوله فخذوا من اهل القران
 الله كيف وفي سورة الانعام يد ايكوف والارض ايقوله وابتداء بقوله
 يكون احد ايكوف وفيما لو وقف على قوله قالوا انى ما نرى ابراهيم كمالاً

وابتداء

قال النبي عليه السلام لا يقبل احد تقلى
 صلوة العبد والامامة الا بحمسة اشياء
 الاو بلقمة الحلال والثاني بلبا الجلال
 والثالث بحضور القلب والرابع بحفظ
 اللسان عن الفحشاء والخبائث والذ
 كوة

تواظفوا
على ما

تجوید قرآن

محمد بن محمد و شاد بن محمد حضرت قادیان که قرآن مجید و فرقان حمید بر ما
فرو فرستاد و شکران نمود که نعمت ایمان و عرفان با او و تقدیرت
ایمانه و شکر است بر کبریا و کلمه تزاران صلوات و صلوات نامعبات
و کلمات کلمات برین منور و مشهور و معطر ضلالت کاینات و
زینبده مخلوقه ان سید یک نام جبارش عنوان صحیفه منت
و سر فرستاده محقق است علیه السلام الصلوات افضل ما
التحصیل کلمه و بر ال و صیغه کلمات با نزه واه دین و ما
بارکال یقین اند عنوان در حدیث علیهم السلام ما بعد یوشید
نیت بر اولیای تحقیق و اولیای البیاب و التذقیق که در شکیان
علم قرآن از انهم مطالب عظیم باد ب است زیرا که خارجه و لا یرت
نیت و این فقیه حقیق انصاف است بر محمد بن ضداد و لا یرت
مده مدید و کلمه عبید طالع علم از آن و تجویز و تفسیر کرد و ملازمت
است ملاک تفسیر درین علوم که در در آنند و بلاد مغربان بوده اند
نموده و از این تالیان اجازات عالی حاصل کرده بسوی جزایزین علم که
تعلق تجویز و آن در کثرت و محصل بود بر اولیای عالم و ارویان
و کلمه ابو بکر و حقیقت بر محمد بعد که در علم و آنچه تعلق باین قرآن
داشت از تجویز و اولیای قواعده اختلاف را و ایان کلمه را درین
رساله مبین ب حقیق و چون درین بلاد و آن و ارات متواتر

متعارف بود بر و اختصار کردیم و کردیم این رساله بر حقیق سید علی
زاده عالمیان و علمای اودیان و اولیای صلوات و الطین حلیف الله الا
نقطه و ایتره یادش این و مر کمد او شکرش ای قاطب فلک ضلالت
در شیخ شکر است بر این جهان بادت و شکر بر شما رخصت و حکم
ناشر آیات العدل و الاحسان با بطل حج الامن و الامان کاشف
است و تحقیق عارف بال ابرار الدقایق رافع و اینه العالمی القی
التقصو نظره کلمه علی المودیه و ایضا بالنابیه التملک المظفر
علی الاعمار بالفح المبتدین و النضر المیزان المستقر و النهر المبتدین
ابو الفارح عبید الله بهاد در خان حله الله تعالی و افاضی علی العالمین
بره و جهان و نامیدیم این رساله را قواعد القان و منقح الام
بر دوازده باب اول در بیان ایتجاه و سیمایان و علم و در
بیان مخارج حروف باب سیم در بیان رعایت کردن مخارج
باب چهارم در بیان صفات حروف باب پنجم در بیان اجزاء
نون پاک و تنوین باب ششم در بیان تنقیح کلمات و افعال
باب هفتم در بیان مد و وقف باب هشتم در بیان هاء کتبه یا شکر
در بیان تخیل و تفریق باب نهم در بیان وقف در آخر کلمه باب
یازدهم در بیان رسم خط و کیفیت وقف بر آن بان دوازدهم در بیان
اختلاف قارویان که عالم و ابو بکر و حقیقت بر محمد بعد باب اول در بیان
استخوان و سیمایان که در سیمایان مختلف کرده اند که سیمایان کشف کلمات

صین

برودان ترا

استخوان بالهذه الشيطان الرجيم بالتميز ما بعد الشيطان الرجيم
 ان رويته كقوله كفت وبعضه عود بالهذه الشيطان الرجيم ان العبد هو السبع العليم
 وبعضه عود بالهذه الشيطان الرجيم ما عودنا جميع العلم
 من الشيطان الرجيم وبعضه عود بالهذه الشيطان الرجيم ان العبد هو السبع العليم
 وبعضه عود بالهذه الشيطان الرجيم ان العبد هو السبع العليم
 اما قولنا نحن را حجاج انما هو السبع العليم انما هو السبع العليم
 واما قولنا نحن را حجاج انما هو السبع العليم انما هو السبع العليم
 واما قولنا نحن را حجاج انما هو السبع العليم انما هو السبع العليم

صح

الصح ومولوا امامت مني رعي لعدان بهتم كما هم آتية من انفا حتى بهاتية بهتم
 سورة بسمة بيا برين قول در نماز كجند مي خوانند و قول غير آتية ان بهتم كجند بيا برين
 بهتم وجزء سورة نيهت وبتدا نكته قرآن بسورة اتفاق كرده اند كه چون آتية
 قرأت سورة از سورة كند كه بسمله كوتيه سوره سورة برآه از سوره در حضرت
 اليه كيا في السعة كفت رسول عليه السلام ورا كفي بر سورة فرموده اند كه
 بسمله كوتيه و در اول سورة برآه نوهودند انزهت انكته اسم الله عز
 وجله انما بهتم و در برآه انما نيهت زير كه در برآه فافسكه انكته
 حيث و جرت هم و قاتلوا المشركين كفت و غير اينها كه الامت ميكنند بر
 عدم كفار و در سوره هاي آتية فجر كوا ننده انكه بسمله كفتن و نكفتن
 و در سوره هاي آتية برآه خلاف كرده اند شيخ برهان الدين جعفر
 كفته انما نيهت و قولنما انكته نيكه بسمله كند و به انك خلاف است
 در ميان قرآن بسمله كفتن و نكفتن ميان و بسوره قرآت امام
 زيارت كه استاذ البكر و صفين بهت در نماز است ان بهتم كه بسمله كوتيه
 و بهت و جديت و شستن و جدي اول و وصل آخر سورة بهت و وصل بسمله
 باوي سورة ديگر و جديوم وقف بهر دو و جديوم وقف بهر فرمود
 و وصل بهت بعضي كفتند كه اين وجه صحيح است و عكس وجه آخر منوط
 زير كه بسمله از برای اول سورة آتية است از سوره كه پاره كند
 قرأت غير عام تركه كويم بهت انكته دين ديار است و نيهت بسمله
 در بيان مخارج حروف بندا نكته و حروف الهي بهت و لا خارج بهت

انما نيهت و جديت و شستن و جدي اول و وصل آخر سورة بهت و وصل بسمله باوي سورة ديگر و جديوم وقف بهر دو و جديوم وقف بهر فرمود و وصل بهت بعضي كفتند كه اين وجه صحيح است و عكس وجه آخر منوط زير كه بسمله از برای اول سورة آتية است از سوره كه پاره كند قرأت غير عام تركه كويم بهت انكته دين ديار است و نيهت بسمله در بيان مخارج حروف بندا نكته و حروف الهي بهت و لا خارج بهت

زیرا که کتب تبارها و الف و کلام ما در میان مروف خود است و بهر
تبار و فرق بهر و الف و الفی در حرکت و در و نه جزم مانند ما و بهر
که حرکت در مانند الف و کلام جزم مانند ما و در مرفی برجه ایما
میان علی و عربیت اختلاف است بعضی گفته اند که هر حرف از حروف
میاید یعنی گفته اند که هر حرفی که در حروف است صحت و درین ولیب اکثر
که مرفی در حروف است و در هر حرفی که مرفی یا در حروف یا در
بر و بیرون میاید اما بلیق را به حروف است اقصی و وسط و اول و در
اقصی ضلای است و مرفی در حروف است یکی بهر و دیگر ما و الف
از بهای و این گفته اند که مرفی و نیز و تو را بهر آن دوی مذکور و الف
و از وسط صلیق و در حروف بیرون میاید **حرف** و از اول صلیق و در حروف
حرف و درین راه **حرف** است و نیز در حروف اول **حرف** است از اقصی
زبان و اقصای کلام دوم **حرف** از اقصی از اقصای زبان و کلام با
سیوم **حرف** از میان زبان و کلام است چهارم **حرف** از
زبان و کینه زبان از نزدیکی اندامهای کسب و از جانبین تکلف میگوید
کردن لیکن از جانب چپ است و نقش است که ایما را مینامند مرفی از
عنه از جانبین نیک و ادانیکه اند و بعضی گفته اند که در مرفی تکلف
کردن وی میباشد و در مرفی او و در روی او مینامند که باید که گفته
چشم **حرف** کلام از اقصی زبان و کلام بالابت ششم **حرف** از سر زبان و
و اندامی بالابت نیز و کلام بالا و از میان چپا که خواهد آمد ششم

از سر زبان و اندامی و اندامی بالابت و **حرف** و **حرف** و **حرف** و **حرف**
نوزدهم **حرف** از سر زبان و اندامی بالابت **حرف**
حرف از سر زبان و میان و اندامی پیشین است و بسیار و **حرف**
است و چهار حرف اول **حرف** از اندامی لب پایین و از طرف اندام
بالابت و دوم **حرف** از میان هر دو لب است و در مانع را یکی **حرف**
و در حروف که آن نون و مین است بهر طرف است و از حروف که گفته اند
نیز در هر طرف است و اینها را که میاید نیز و بهر طرف است و در هر طرف
و مغز بهر طرف است و در حروف است و **حرف** در میان رعایت کردن
حروف بهر طرف است و در حروف است و در حروف است و در حروف است
یا زیاد کردن چیزی تا کم کردن آن بر اصل کلام و **حرف** ترک کردن **حرف**
مرفی است یعنی از آنکه مرفی از حروف خود و از نشود پس قار زبان است
میان **حرف** و میان **حرف** و میان **حرف** و میان **حرف**
و میان **حرف** و **حرف** که مرفی از حروف است و در حروف است
حرف از یکجهت است و در حروف است و در حروف است و در حروف است
قطع علی باید که آن چنان تکلف کند که ادغام نشود یا یکی از جهتین
نشود و نیز در میان و در حروف است و **حرف** بهر طرف است و در حروف
ضرب باید که جدا جدا تکلف کند و بهر را باید که نیک و اکنه با **حرف**
شود و **حرف** و گفته اند که در تکلف بهر مینامند که نافع در حرکت
و هر جا که و بهر مینامند و گفته اند که **حرف** و **حرف** و **حرف** و **حرف**

حرف از سر زبان و اندامی بالابت و **حرف** و **حرف** و **حرف** و **حرف**
نوزدهم **حرف** از سر زبان و اندامی بالابت **حرف**
حرف از سر زبان و میان و اندامی پیشین است و بسیار و **حرف**
است و چهار حرف اول **حرف** از اندامی لب پایین و از طرف اندام

همه در اینک ادا کند که بیست کرده نشود تا خط قرمز نشود و در این
 از صوفی و غیره جمعی باید بود که رقیق و نازک ادا شود مثل بطل
 و بقی و بسرق و انبهر و ت را رعایت میباید نمود تا ادا نشود خاصه
 و قیح پاکن باشد مثل ثقلت یا بعد از وی حرف میباید مثل برگ و سطر
 او قیحا و اگر بعد از تار ساکن را یا لام یا نون میباید مانند و تیلو و کت
 لم فتنه یا بدینک تکلف کند و ش حرف ضعیف است چون ساکن باشد
 نیک رعایت میباید کرد خاصه و قیحا بعد از وی حرف مقرب و می افتد
 تا با ظلم را ادا شود و ششم و شپش و در شقی و در ش الیمان و بیتر
 البیروا و حدیث ضعیف و حدیث ششم از ظلم ادا کند و **ج** را
 رعایت باید کرد تا شش بر شین یا زای یا رس شود علی الخصوص و قیحا
 ساکن باشد و بعد از وی تا یا وال یا فال یا یاز یا پین یا نون یا یا تیا
 مانند جینون و اجدر و جرد و اجهم و جری و جرس و اجضیا و ج
 و **ح** را نیک میباید از میان حلق ادا کند تا باشد و اگر بعد از وی حرف
 است و واقع شود مانند اکتش و بعضی بحق باید که نیک ادا کند و **خ**
 را رعایت میباید نمود تا غم ادا شود و شین یا قاف ازین نشود و **د** را
 رعایت میباید نمود تا تیا ادا نشود خاصه و قیحا بعد از واقع شود
 مانند و از دجر و اگر ساکن باشد و بعد از وی نون یا تا یا فوال واقع
 مانند و جنام قد غم و بیرون آب و کب بعضی ذکر یا باید که نیک تکلف
 در یا نرا اندک از آنکه **و** پاکن را پیش از پیش از تیا یا نون مثل **ن**

ورفتنا

و از نایک باید که ادا کند همچون و جنام و **ر** را چنان ادا باید کرد که صفت
 مکرر وی زای نشود خاصه و قیحا مشدود باشد مثل ستون و **ز** را نیک
 نماید تا سین آید نشود خاصه و قیحا پاکن باشد و بعد از ادا پاکن فیا
 قاف یا جیم یا ریات یا نون یا لام واقع شود مثل تنزوری و از کزوری
 و زجاة و لیز لوقک و زرک و کنزیم و **س** را نیک ادا کند تا قاف
 ز یا ضا و نکر و خاصه و قیحا پاکن باشد و بعد از وی تا یا ط یا جیم یا
 یا با واقع شود مثل سقیم و سطر و و السجده و الجسته و سیمان و **ش** را
 نیک ادا کند تا جیم و شری یا رس شود مثل شتر و و **ص** را رعایت
 باید نمود تا زامیز نکر و مثل جرسیم و صیاب خاصه و قیحا بعد از **و**
 و ال آید مثل الصدق و یصدرو مانند صراط نیک ادا کند تا هر چه حرف
 بتخیم ادا شود و **ض** دشوارترین حرف است و زربان باید که نیک
 رعایت کند تا ش بر فوا و ال و نرا نشود مثل انفق فذ فنی اضطر
 و بعضی الظالم و بعضی و نوبم و بعضی و بعضی و بعضی **ط** افوا **حرف**
 است و در تخیم نیک رعایت کند که ش بر تا نکر و خاصه و نیک میان سیم
 باشد مانند بسطت یا تا پیش از وی باشد مثل افسط و نیز یا بعد از **ث**
 مثل احاطت واقع شود باید که نیک تکلف کند و نیز در قلمات و قطع
 و بسطت و اجعت باید که چنان تکلف کند که با وجود او غم رعایت صفت
 الطباع و استملای ط و رعایت بسقی و همی کرده شود و **ظ** را رعایت
 میباید کرد که ضا و یا فوال یا زامیز نکر و علی الخصوص و قیحا از تا باشد

۵۶

مانند او غفلت و در تخنیم باید کرد و اگر بعد از وی غایت واقع شود و آنچه
 غیر باید که غم نشود و اگر شد و نیک باید او را که غم بدست آورد و در غایت
 و بدین شیخ را رعایت بسیار بنویسند و غایتی از این نشود و غایت در مثل
 نیست و در سخن و غیره لغت بسیار و در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 اظهار بسیار کرد تا پای فارسی تا پاره که در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 وی نیم یا باشد مثل تلفظ ما و صفت او و تخنیم و تخنیم و تخنیم و تخنیم
 چنان او را که در لغت است و لغت از وی را بر نشود و لغت از غیر که در
 تا شب که در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 و خلق شیخ و رعایت بسیار کرد که تا که تا پاره که در لغت و لغت و لغت
 تا که در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 حرف و لغت بسیار مثل است که در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 غایت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 و الصلوة و الفتحة و سبطان و صلی الله و در مثل و لغت و لغت و لغت
 و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 نمود و در میان او که در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 بسیار مثل و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 غایت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 مثل این لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 بسیار کرد و هر چه میگوید و در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت

انقضی فاشته و تیکر دو و او جمع شود بن اجتماع و او این و
 بر پنج نوع است اول آنکه در اول ساکن باشد و او دوم متحرک
 و حرکتها و از جنس وی بنا شده باشد او غام باید که در لغت و لغت
 و او لغت و او لغت و او اول ساکن باشد و ما قبل وی متحرک
 باید انقضی استفتین کرد تا او در سینه او کرده شود و از لغت و لغت
 باید کرد مثل منو و عمل او و همچنین است و او یک بعد از لغت و لغت
 واقع شود مثل استفتین کرد و بسیار استیم آنکه اول متحرک باشد
 و او دوم ساکن و حرکت اول از جنس وی باشد مثل ما و در لغت و لغت
 و او و در چهارم هر دو متحرک باشد مثل و و بعد که و وضع و لغت
 العفو و امریم آنکه اول منتهی باشد و تا متحرک مثل باله و الا
 و در جمیع این انواع و او را نیک و او بسیار کرد و او بسیار
 نمود تا جا لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 مثل و بعد از لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 و آن او کرده شود در آنکه اجتماع یا یکی در چهار صورت است
 اول آنکه یا اول ساکن باشد و ما قبل وی از جنس وی یا لغت و لغت
 یا بعد که و یوسف و فریوم و همچنین است یا یکی که بعد از لغت و لغت
 یا بعد واقع شود مثل لغت یا قوم و لغت آنکه اول متحرک باشد
 و او دوم ساکن و حرکت اول از جنس وی بنا شده مثل همچنین است
 آنکه هر دو متحرک باشد مثل فلانی یا چهارم آنکه اول منتهی باشد

در لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت
 و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت

هر که باشد منقول و بی‌عقد و اولی لایم و در صیغه این صورتها را که است
 و تحقیق او امیبا بدین بود و در سوره یوسف است و اما در لغت
 و در لغت میخوانند جمیع قراوی که حرکت لایم اول را در لغت میکنند
 این مذنب اکثر است و در لغت او را در لغت او نام یا شمی میگویند
 یعنی بد و لب اشاره لغوی لایم میکنند در صیغه او نام این شد است
 اما بجهت این است که در این دو وجه میگویند و بعد از آنکه حرف
 بود به است **ب** حرف اگر یکی از اینها بعد از میم ساکن بیاید از میم
 آنها را میگویند یعنی اشاره بجهت نمیکنند نیز تلفظ میمانند علیهم
 و لا اله الا الله و اولی و بیک و فیها و تمها ندر و ما به هم میگویند و
 فاجب میهم اما در بعضی کلام اند و در لغت او نام آنها **ب**
 چهارم و یکسان صفات حروف بعد از آنکه هر صیغه ترا که از صفات حروف
 شدی میباشد پس هر صیغه را بیان کنیم بعد از این با کیم اما کیم
 در حرف است **ت** **ث** **ج** **ح** **خ** **د** **ذ** **ر** **ز** **س** **ش** **ص** **ض** **ط** **ظ**
 ضعیف را گویند چون در این حروف ضعیف است و برین وجه اینها
 نژاد او اینها یعنی نژاد تلفظ اینها نفسی با از نژاد هر چه
 بجهت صفت مهموسه نام کرده شد و صدوی همجو به است نژاد حرف
 همجو باشد و حرفی شده بجهت است **و** **ب** **پ** **ف** **ق** **ک** **گ** **ن**
 ت عبارت است از حرفی که قوی باشد صوت با وی چهار نژاد است
 قوی وی رفته است و پنج حرف است میان رفته و شده به است **و** **ب** **پ** **ف** **ق** **ک** **گ** **ن**

تلفظ این حروف
 تلفظ این حروف
 تلفظ این حروف

بی

پس نژاد با قوی رفته باشد حرف مدیه است **ا** **و** **ی** بجهت
 آن حروف مدیه میگویند در اینها میگویند و در غیر اینها نیست و وضع
 اینها مقصود است حرف مستقیم بجهت است **خ** **ص** **ض** **ط** **ظ** **ث**
 استلا بجهت آن میگویند که نژاد تلفظ اینها زبان مرتفع میشود
 بالای دهان و صدوی مستقیم است حرف مطبق چهار است **ب** **پ** **ف** **ق**
 بجهت آن مطبق میگویند نژاد تلفظ اینها زبان بلام بالانطق
 میشود و وضع این مستقیم است و حرفی صغیره به است **ز** **س** **ش** **ص** **ض**
 در لغت او از صریح را گویند این حرف و صغیره بجهت آن نام کرده اند که
 در وقت تلفظ اینها آواز بر پیدا میشود در دهان که مشا به او از جنس
 حرف تلفظ یکی است **و** **ان** **ش** **ت** **ث** **ج** **ح** **خ** **د** **ذ** **ر** **ز** **س** **ش** **ص** **ض** **ط** **ظ**
 گویند و نژاد تلفظ وی آواز ظاهر میشود در دهان و برین وجه است
 و حرفی مجزوف دو است **و** **ی** بجهت آن حرف میگویند که نژاد تلفظ اینها
 از مخارج مجزوف میشود لایم مجزوف لایم میرسد و از مخارج لایم
 میرسد و در صفت کل را نیز به است یعنی نژاد تلفظ وی کویا که است نژاد
 بجهت غایت قوی در حرف مستقیم یکی است آن **ح** **خ** **د** **ذ** **ر** **ز** **س** **ش** **ص** **ض** **ط** **ظ**
 مستقیم گویند نژاد او از وی زبان دراز کشیده میشود و مستقل
 حرف به او ای یکی است آن **ا** **و** **ی** **ب** **پ** **ف** **ق** **ک** **گ** **ن**
 یعنی بجهت آن به او ای میگویند که نژاد تلفظ اینها میگویند و در صفت
 حروف علت چهار است **ا** **و** **ی** **ب** **پ** **ف** **ق** **ک** **گ** **ن**

تلفظ

و مشقک میشود از جمله امانت و علم اعزبت بمنزله حرف علمت
 میگویند حرف قلقله پنج است **ب پ ج ط د ی** و مشهورترین اینها **ب**
 است و نیز در وی خلاف نکرده اند بخلاف دیگر باقلقه جسته آن
 نام کرده اند که در وقت او در اینها که با کتبش دارند فاصله و خط
 و وقف کنند درین حرف قلقله در لغت حرکت او در جبهه است
 و اندک در اینها بطریق تقابلی معلوم میشود و آنچه شیخ شاطبه در
 اندک تالیف علیه گفته است که از صفی حروف فائز است و دیگر از صفی
 حروف است مثل **المویذ** و اصلیه و زلقیه و شوییه و نطقیه و غیر
 اینها و در وی اینها را جهت تقابلی شیخ شاطبه در جملات عامیه صفت
 نام و در شیخ آن است که اینها مشهور است **ب پ ج ط د ی** در بیان احکام
 ساکن و شوییه بدانکه حرف و یک بعد از آن ساکن و تنوین بسیار
 بیست هشت است زیرا که الف خارج است در اینها ساکن و تنوین
 نیناید بیست آنکه اجتماع ساکنین خارج میشود و اما بی بی الف
 بجز هشت و لایکی از حروف تاجیه است حکم لام و ر درین باب است
 هشت حرف بیشتر و احکام آن ساکن و تنوین چهار است او غام
 و اخلا و قلب و انقی اما او غام در شش حرف است **ی م ل و ن**
 که آنرا بر ملون گویند اگر بعد از آن ساکن یا شوییه یکی از اینها بیاید
 آنه قر او غام میکنند و این بر دو قسم است قسم اول او غام با غمه
 و این در چهار حرف است **ی م ل و ن** و غمه او ازیر که گویند که از

تفاوت آن ساکن و شوییه آن است
 تفاوت آن ساکن و شوییه آن است
 تفاوت آن ساکن و شوییه آن است
 تفاوت آن ساکن و شوییه آن است
 تفاوت آن ساکن و شوییه آن است

از مانع بیرون آید مثال اینها **م** من مشد و غداً یا یقیم **ن** من
 و لیکه نایب **ی** من و لده و رحمة و ایتیه **ی** من یقول و عظیم **ن**
 قسم دوم او غام با غمه است و این در دو حرف است **ب** و **پ** مثال اینها
 و من **ب** حکم و غمه **ب** ریم **ل** لبین و همزه **ق** لوق و بعد آنکه او **ن** و **ق** است
 لئون ساکن و در کلمه باشد و این حرف در کلمه دیگر اما اگر در کلمه
 او غام میکنند مثل **الذین** و **الذین** و **الذین** و **الذین** و **الذین**
 غیر این چهار کلمه نیامده است جمع او غام آن است که از او غام نیست
 است و اگر در کلمه او غام کنند تقیید میشود زیرا که یا تقیید تر است از
 دنیا و دیگر آنکه آنچه مخرج متبعض و علیها القیاس و اما غما
 در شش حرف صحت است **ب پ ج ط د ی** یعنی اگر بعد از آن ساکن و یا
 تنوین یکی از اینها بیاید آن ساکن و تنوین را ظاهر میکنند جمع
 قرا ضاه و در کلمه باشد و ضواه در و کلمه معنی اظهار آن است که
 ساکن یا تنوین بیاید و یا باشد هیچ چیز نیاید در اینها **ی م ل و ن**
 و آن **ب** بیست و نهم است **ی م ل و ن** و من **ب** و **پ** و **ج** و **ط** و **د** و **ی**
 آنست که من علم و بجز **ب** عظیم **ب** و **پ** و **ج** و **ط** و **د** و **ی** و **ن** و **م** و **ل** و **و** و **ی** و **ن**
 و من **ب** و **پ** و **ج** و **ط** و **د** و **ی** و **ن** و **م** و **ل** و **و** و **ی** و **ن**
 و اما قلب ریکه حرف است و آن **ب** است یعنی بعد از آن ساکن یا شوییه
 حرف با آید آن لئون ساکن و شوییه را ریم قلب میکنند آن ضواه و یک
 کلمه باشد و ضواه در و کلمه باشد مثال این **ب** و **پ** و **ج** و **ط** و **د** و **ی** و **ن** و **م** و **ل** و **و** و **ی** و **ن**

اینها ظاهر است و امام عاصم رحمه الله تعالى در غیر اینها اظهار میکند
مکروه و موضوع یکی در سوره اعراف باشد و کذا تا باشد را
در ذوالجلد او غام میکنند و دیگر در سوره هود و یائین اگر کتب
بار اگر کتب را در این معنی او غام میکنند و غیر عاصم او غام دارند
غیر این مواضع یکی ازینها ذال از است و شش حرف **ت** در
ت است او غام میکنند مثل ذال تبارک و از اجرام و از این
و از فصول او و در سوره و از حرفها و دیگر در است که در شش حرف
ج در شش حرف است او غام میکنند مثل لقا جارک و لقا در
و لقا در سوره سبعمده و قد شفقنا و قد صرفنا و قد خلقنا و لقا
و دیگر تا باشد با کتب و شش حرف **ت** در **ت** است
او غام میکنند و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره
سبع و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره
شش حرف **ت** در **ت** است او غام میکنند و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره
تعم و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره
و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره
میکند و غیر عاصم جمیع از قرآن او غام میکنند و دیگر او غام حرفیکه
مخارج اینها اند و یک مثل لیتنا و کلمک و یفعل ذک و غیره
و او در سوره و در سوره و غیر اینها که بعضی از قرآن غیر عاصم
او غام میکنند حاجت آوردن اینها نیست و بدانکه اینها را

ت

او ویم

او ویم درین باب بر سبب تقوی و زیادتی لغوی بود زیرا که
عنوان این باب در بیان متفقات او غام است **ت** در **ت** است
و در قهر بدانکه در کتب صوت است و در حرف مد و لین یا در حرف
و لین و حرف مد و لین است الف و الیا و و او ساکن ما قبلش
مضموم باشد و یا ساکن ما قبلش مکروب باشد و اگر ماقبل او و یا کتب
مفتوحه باشد آنرا حرف لین میگرداند پس بسبب مدینه است یا کتب
و بعضی از کتب نام را نیز گفته اند اما در بهره جبت آن مد میکنند که
تا بهره از مخفی نیک او است و در سوره جبت آن مد میکنند که در
الجماع است کین شود زیرا که مد را نیز از حرکت داشته و در نام
در سوره و آنکه مد میکنند بعضی از اجتهاد آنکه در مد کردن تعظیم بیشتر
مشهور است و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره و در سوره
در کتب کلامی این را مد مفصل میخوانند مانند کلامی که در سوره و در سوره و در سوره
کلامی که در این را مد مفصل میگویند اما اندکی و تا خوانند آنها را
بعد از حرف مد ساکن یا در این نیز هر دو قسم است مد ساکن اصحاب است و کتب
عاصمی را ساکن اصحاب بر سبب نوع است اول آن است که در او ایله شود
بیاید و در حرفها خوانند و هم ویس و این را مد فواتح و مد شیخ و مد
حرفها بجا میگویند و بدانکه در اول سوره سوره اکی عمرا است و
الم را بعد وصل میکنند و هم را حرکت فتح میدهند جبت الحق است
و بعد و جبا نیز میخوانند و در این که قسم و تو سطر و یون است و نوع

و در آن وقت که ساکن اول حرف مد باشد و ثانی مد بر این را صرفی است
 اجتماع ساکنین علی غیر صده بیکوینه مثل الف کین و او کینه و اجی
 چون این مد سکون مد غیر متناهی است و در بیان آن است که حرف
 منقلب از غیره باشد این را مد منقلب میگویند تا منتهی الی ان اصل وی
 بوده بجزه ثانیه را با الف قلب که از این جهت طلب حقیقه پیدا میکنند
 جهت اجتماع ساکنین و بجزه رانده فی مینویسند که در این جهت آنکه کلام
 است تمامی است پس بگویند و این نوع مد در قرآن شش نوع است
 است پس در قرآن و در کتب در سوره الفام و در الان و در سوره
 یونس و در الفطاحه یکی از سوره یونس علیه السلام و در سوره
 تنزیل و یوسف و در سوره الفاتحه است در این شش مد که در کتب دیگر
 است و در سوره یونس علیه السلام و در آنکه در این نوع مد
 دیگر نیز در کتب است آنکه آنها تسمیه میگویند و تسمیه در لغت آن
 که از این است و در اصطلاح قرآن غیره را بیان و الف با بجزه و او
 با بجزه تلفظ کردن است یعنی این بجزه که تسمیه میکنند اگر حرکت فتح است
 باشد تسمیه کالافتح میکنند و اگر کسر باشد تسمیه کالیکر میکنند
 فتح و اشبه باشد تسمیه کالافتح و در این نوع بجزه حرکت فتح و در تسمیه
 کالافتح میکنند و این تسمیه موقوف است به شنیدن از زبان قاری
 ثقیله شیخ شاطبه و صاحب تفسیر البیرونی و از غیره علماء گفته اند
 وجه اول او است و اما قسم دوم از قبیل مد سکون که آن سکون است

است بعد از وی را بی بجزه و قیاس است یعنی اجتماع ساکنین جهت قیاس
 میشود مانند لام که اگر وقت کند بر وی اجتماع ساکنین میشود
 میان الف و ر با کج درین به وجه جائید داشتن یکی قسم مد طولی است
 متوسط سیوم مد قصر و وی اولی اصل است و او را حیا که شیخ بجزه
 تمام است که در این است با این معنی در شاطبه بقولش که و عند سکون
 و همان اقبل و تمام مد که مذکور شد از اول باب تا اینجا که ششم است
 به در حرف مد و این بود و اما در حرف مد و این مد بود و نوع است
 مد و قیاس دوم مد غیره و در این قسم مد سکون است زیرا که بجزه
 ساکنین است و نیز در سوره الفاتحه است بجزه بیت اما نیز در ام و در
 بجزه نیز در سوره الفاتحه است و قرآنی وی است بسیار و در سوره
 زیرا که درین بلاد قرآنی امام عالم رسیده اند و این مد و در
 آنجا که فایده ندارد و آنکه نوع روان است بسبب قف اجتماع
 ساکنین میشود مانند الحوت و غیره درین نوع مد و وجه آن مد
 طولی و متوسط است جائید داشته اند و قصر نیز معمول است
 میان آنکه ساکنی دوم مد غیره و قیاس است که آن مخصوص است بشواری و تلفظ
 غیرین و در دو موضع پیش نیست یکی در سوره الفاتحه که میوه و دیگر
 در سوره شعری هم عبق درین دو نوع وجه جائید داشته که مد طولی
 و متوسط است و اول مد که گفته اند پیش است اما قیاس مد است باشد
 شش در حرف مد و این دو در حرف مد و این زبان کینم مقدار مد را

تجارتی حاصل می نماید که در بعضی وقتها در بعضی از اوقات
میکنند و دانستن مقدار الف با شنیدن آن از خارقا قوه یا بعضی
آنکه در مثل از برای کارهای دیگر اوقات میگذشت نرود و
در بعضی اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
و در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
مستجاب بود و در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
الف تو بیاد و الف قصه که الف و الفین است سکون و قطع حرفین
و در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
که طول چهار الف تو سبب الف و الف و الف اول و اول و اول
در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
و بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
نه از اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول
جاری بود که حرف مد الف که در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
مخصوصا نام و روشی است که در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
در کارهای اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول
کثیرا و بوسیله یک وجه قانون و دوری است چهارم در بعضی از اوقات
مانند آنچه در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
ششم در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
بدرستی و اینها هم که در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات

سزشت

گذشت به غیر نیست است مانند فکری است که در بعضی از اوقات
فانیست آنم مدد است آنند و هم و این مخصوص است بقانون و بعضی
بیشتر در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
او منع میکند از اجتماع سایرین علی بنی بره بودن و مجور لغت
است و بدانکه درین اقامه قرار از بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
ندارد نیست با آن اقامه نیست کانه که گذشت از برای آن اقامه
معتمد علیه و مفید است **باب پنجم** در بیان با کسی که آن با غیر
غایب بود که متصل مجور یا منصوب است به اول و علیه و رسول
و جعل و نموده بدانکه نزد قرآن اعتبار فقط دارد نه صورت فعلی
بسیار است که یا مضموم باشد تخمین آن در تمام و بر سبب و اگر بگویند
باشد ترفیق میکنند مشوا لم نمنعهم و هر چه در بعضی از اوقات
حرف از حرف استعمال بیاد و هر چه در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
اقتضا ترفیق میکند و حرف استعمال اقتضا تخمین پس رجوع حاصل
میکنیم که اصل در تخمین است و بدانکه از حرف استعمال درین قانون
زیاده هر چه حرف بیاید در قرآن یکی از طرفین و دیگری در بعضی
و از هر دو طرف و از هر دو طرف با یکدیگر **فصل ششم** در قرآن
است و اما در کلام عرب آمده مثل خادعان و از ضاع و فرغام و خال
ظانیا فیم و بدانکه در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات در بعضی از اوقات
تخمین بسیار کردیم که گذشت و بعضی ترفیق بسیار کردیم که

جانب ترفیق غالب است زیرا که را با کس در میان دو کس و واقع شده است
اما معمول در میان مردم اولی است دوم از مواضع مستثنیات آن است
آن که پیش از آن است عارض باشد یعنی آنچه نیز تفخیم میکند و کس
عارض آن است که در بعضی حال باشد و در بعضی حال نباشد مثل کس
بجزه و صیغه که در ابتدا است و در درجه سابقا میشود مثل ارجع و ارجعوا
و سبب تفخیم آن است که تا توفیق شود میان کس عارض و اصل و تفرع
چندان قوت نیست پس کس که کس است نسبت و سیم از آن مواضع آن
است که آن کس منفصل باشد یعنی کس در کس باشد و در کس آن نیز
تفخیم میکند بجهت آنکه در کس عارض از کس تفرع و در کس
و گاهی باشد که منفصل و گاهی باشد که منفصل عارض باشد مثل تفرع
و اول از تا بود و اینها ذکر کردیم در غیر وقت بود اما در وقت اعتبار
حرکت ما قبل را میکند و بعضی اعتبار حرکت کرده اند و این قول اعتبار
ندارد پس ما قبل را مفتوح یا مضموم باشد تفخیم میکند مثل والقوا
و اگر کس باشد ترفیق میکند در شرط جهت و در تلفظ است پس اینها
اعتباری نیست در تفاوت مثل الفاء و او و لکن و او و اما
اینها فایده دیگر است در باب وقف یا در کس شود انشا الله تعالی
و بسیار چیز است که در شرط جهت اما در تلفظ است مثل او و او و او
و استون و او را یکبار باشد و او تلفظ کرده شود و یکی مکتوب باشد
و با کس به از اینها قبل است او را صلح میکند یعنی و او و او یا یا یا

میکند

میکند در تلفظ و در شرط و در وصل و در وقف کس را قبل
میکند باشد و پیش از کس بیاید پیشتر و امتنع آنکه صلح میکند مانند
پس و از تفرع کس را بعد از کس بیاید مد منفصل میکند آن کس
منفصل دارند مثل به ان یومس و لآن اگر پیش از کس بیاید صلح
بجهت آنکه اجتماع ساکنین میشود پس مد نیز باشد مانند به الله و الله
و اگر ما قبل یا ضمیر ساکن باشد و ما قبل وی متحرک صلح میکند کس را
در هر جا صلح میکند مثل فیه آیات و الیه مرجع و ان یتنوه ابراهیم
راوی عاصم رحمهما الله و در یک موضع موافق این کس است آن فیه
تا است در سوره و قان است و بدانکه هر کس در سوره زموان
قسمت زیرا که اصل وی بر ضاه بوده است بجهت حرف ش و الف
افت ده است و با نطق در سوره هود علیه السلام و بیارلم لینه در سوره
علق ضمیر نیست بلکه از اصل کس است در اینها صلح باشد با کس در باب
تفخیم و ترفیق موعی تفخیم کلان و عذیفا تلفظ کردن است و معنی ترفیق
و خرد تلفظ کردن بدانکه هر قرطام الله را بعد از فتح یا ضمیر تفخیم میکند
مثل قال الله و رسول الله و بعد از کس ترفیق میکند مثل اسماء و او
را تفصیل دارد و اصل در تفخیم کس را مفتوح یا مضموم باشد تفخیم
میکند مثل کس و رسول و اگر کس در بعضی ترفیق میکند مثل رعد و کس
ساکن باشد اعتبار حرکت ما قبل را در

میشود و اگر ما قبل را ساکن باشد اعتبار حرکت ما قبل وی میکند پس
دانشگاه جامع اسلامی
تلفظ و در شرط و در وصل و در وقف کس را قبل
میکند باشد و پیش از کس بیاید پیشتر و امتنع آنکه صلح میکند مانند
پس و از تفرع کس را بعد از کس بیاید مد منفصل میکند آن کس
منفصل دارند مثل به ان یومس و لآن اگر پیش از کس بیاید صلح
بجهت آنکه اجتماع ساکنین میشود پس مد نیز باشد مانند به الله و الله
و اگر ما قبل یا ضمیر ساکن باشد و ما قبل وی متحرک صلح میکند کس را
در هر جا صلح میکند مثل فیه آیات و الیه مرجع و ان یتنوه ابراهیم
راوی عاصم رحمهما الله و در یک موضع موافق این کس است آن فیه
تا است در سوره و قان است و بدانکه هر کس در سوره زموان
قسمت زیرا که اصل وی بر ضاه بوده است بجهت حرف ش و الف
افت ده است و با نطق در سوره هود علیه السلام و بیارلم لینه در سوره
علق ضمیر نیست بلکه از اصل کس است در اینها صلح باشد با کس در باب
تفخیم و ترفیق موعی تفخیم کلان و عذیفا تلفظ کردن است و معنی ترفیق
و خرد تلفظ کردن بدانکه هر قرطام الله را بعد از فتح یا ضمیر تفخیم میکند
مثل قال الله و رسول الله و بعد از کس ترفیق میکند مثل اسماء و او
را تفصیل دارد و اصل در تفخیم کس را مفتوح یا مضموم باشد تفخیم
میکند مثل کس و رسول و اگر کس در بعضی ترفیق میکند مثل رعد و کس
ساکن باشد اعتبار حرکت ما قبل را در

و در غلامت مجوز است که استخوان در کتف نشین مجوز است اما که نشین در
استخوان علامت مرضی است اگر تنگی نفس واقع شود و میباید که استخوان
و اگر نشین در استخوان و کتف است که نشین یا به استخوان و اگر
کند و لا باشد و کتف کند میباید که اعاده کند آن کتف را با بوسه و اگر
آرتروز باشد و لا باشد نشین باید که نشین اما اگر نشین در کتف است
بوسه نشین و به استخوان صورت که در جمجمه سر میبوسند و است
آرتروز است پس تمام میباید است و اگر با او چیز دیگر باشد
از لوم یا از جوار یا چیز اینها این آیت علامت میباید در کتف
و عدم و کتف اگر بر سر کتف است میباید که لا با میباید و آنکه
باید چیز نباشد جوایب میگوید که در آیت که لا باشد هیچ نوع جایز نیست
که استخوان را راجع که هیچ نیست و کتف استخوانی میباید که در
اگر تنگی نفس شود میباید استخوان و اعاده بوسه نشین باید که در
متأخرین هفت هفت روز و کتف دیگر زیاد کرده آن هفت روز
اینست **قیس و قنفه قنفه** اما ق عبارت از قنفه قنفه
بعضی ترا و کتف کرده اند اما گفته اند که در بوسه نشین و استخوان
از سکت است و در بعضی صورت سکت میبوسند و من فرود
و در بعضی مصارف و کتف میبوسند و این یعنی و کتف است بندید
مفقه بین اما متأخرین یعنی اگر بوقف میدارند یعنی استخوان او
است پس بر این تقدیر زیاد و تنها هفت باشد و **ق** عبارت از ان است

و در غلامت مجوز است که استخوان در کتف نشین مجوز است اما که نشین در استخوان علامت مرضی است اگر تنگی نفس واقع شود و میباید که استخوان و اگر نشین در استخوان و کتف است که نشین یا به استخوان و اگر کند و لا باشد و کتف کند میباید که اعاده کند آن کتف را با بوسه و اگر آرتروز باشد و لا باشد نشین باید که نشین اما اگر نشین در کتف است بوسه نشین و به استخوان صورت که در جمجمه سر میبوسند و است آرتروز است پس تمام میباید است و اگر با او چیز دیگر باشد از لوم یا از جوار یا چیز اینها این آیت علامت میباید در کتف و عدم و کتف اگر بر سر کتف است میباید که لا با میباید و آنکه باید چیز نباشد جوایب میگوید که در آیت که لا باشد هیچ نوع جایز نیست که استخوان را راجع که هیچ نیست و کتف استخوانی میباید که در اگر تنگی نفس شود میباید استخوان و اعاده بوسه نشین باید که در متأخرین هفت هفت روز و کتف دیگر زیاد کرده آن هفت روز اینست قیس و قنفه قنفه اما ق عبارت از قنفه قنفه بعضی ترا و کتف کرده اند اما گفته اند که در بوسه نشین و استخوان از سکت است و در بعضی صورت سکت میبوسند و من فرود و در بعضی مصارف و کتف میبوسند و این یعنی و کتف است بندید مفقه بین اما متأخرین یعنی اگر بوقف میدارند یعنی استخوان او است پس بر این تقدیر زیاد و تنها هفت باشد و ق عبارت از ان است

که بعضی گفته اند که و کتف نیست و **صل** عبارت از بوسه نشین در کتف است
و و کتف میباید که در کتف است و **صل** عبارت از بوسه نشین در کتف است
از کتف است که هر وقت که پیش از روی که نشین باشد این یک همان است
و بعضی روز دیگر است او تعلق بوقف ندارد اما در بعضی صورت
از برای قنفه اینها را نیز میباید که در کتف است و آن روز را نیز است و **و کتف**
کتف است پس بدانکه میان بصریان و کتف قنفه خلاف است و در
آیت بعضی سوره بس که موافق در این آیت علامت میبوسند و در
و آیت علامت و اگر خلاف باشد میان ایشان از برای کتف
همان روز میبوسند و از برای بصریان در **کتف** و **و کتف**
میبوسند تا توفیق شود میان مذکور **و کتف** علامت آن است که نشین
بصریان سه است است و **کتف** عبارت است از آنکه نشین بصریان سه است
نیست و بدانکه در اکثر مصنفان صورت **و کتف** میبوسند او را را در
اصول میبوسند و تا در پیشتر در بعضی میبوسند و که در اصل
کتف عبارت از عشر است زیرا که یا بچهار یا بپنجاه است چنانکه **کتف**
پس در جایگه این علامت باشند سرخین که در کرده شد خواهد بود
کتف عبارت از کتف است یعنی این روز و سه ای سخن و آخر باقی قصه
میباشد و در هر تسمیه بر کتف آن است که در وقت قناره در طی زانو
و اینست آن است که در آن مواضع بر کتف رو نده و یک گفته اند که اگر
کسی خوابد که قرآن را در تر و کتف هم کند هر چه بنشیند در پیشتر

که

با بیدار کوی تا کوی تا کوی طراره در هر رکعت در هر رکعت و این
مواضع چهار جا باشد رمضان و چهلین شنبه خدا از استخاره الله
تعالی و نطق است که از غیر المؤمنین عثمان را رفیع الله عنه که در شب
رمضان باین طریق می کرد **یا ایها الذی یومر بالحق** در همان رسم الحفظ
وقف هر آنکه بعد از آنکه امام عالم را دعا خواند تا تابع رسم الحفظ شده باشد
یعنی آنچه که بعد از آنکه از غیر المؤمنین عثمان را رفیع الله عنه واقع شده باشد
طریق وقف میکنند و تفصیل به رسم الحفظ بعد از آنکه باین نامها
ضروری باشد ذکر کنیم **یا ایها الذی یومر بالحق** که تا پیشتر متحرک در بعض
مواضع تا طولانی مکتوب است مثل **رحمت رحمت رحمت** و لغت و لغت
و معصیت و غیر اینها باین نام می رسم الله الله تا باین وقف میکنند
یعنی در وقف انظار می با اختیار می یعنی از خود درین اینها
مکتوب است و وقف میکنند ولات و مرصعات و ذرات و غیره و اینها
از آن قبلی است یعنی تا مکتوب است و بنا وقف میکنند و قیاس به اینها
و نظایر اینها را و دیگر کتب تنوین وی مرسوم طولانی است پس عالم است
وقف میکنند و غیر خلاف تنوین وقف میکنند و دیگر امام جاز درین
مواضع مکتوب است اول در سوره الف افعال **هو الله القوم**
در کف مال **هدا الکتاب** بی نوم و فرقی حال **هدا الرسول** چهارم
می رنج فی **الذین کفروا** امام را دعا خواند و چهار مواضع **هو الله**
چاره وقف میکنند در **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق**

اینها در سوره الف مکتوب است پس الف وقف میکنند **یا ایها الذی یومر بالحق**
و کینه داوان در سوره نور **یا ایها الذی یومر بالحق** در سوره حرف **یا ایها الذی یومر بالحق**
تا اثناس در سوره رضی **یا ایها الذی یومر بالحق** و دیگر **یا ایها الذی یومر بالحق** در اول
در لغت وقف میکنند و در شان در **یا ایها الذی یومر بالحق** که در کف
بجای **یا ایها الذی یومر بالحق** و دیگر در **یا ایها الذی یومر بالحق** وقف میکنند در اینها
بجای **یا ایها الذی یومر بالحق** و دیگر در سوره **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق** وقف میکنند
بر اول **یا ایها الذی یومر بالحق** و دیگر **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق** وقف میکنند
نه بر **یا ایها الذی یومر بالحق** یا **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق** وقف میکنند
بالف است و در **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق** وقف میکنند از **یا ایها الذی یومر بالحق**
همین مکتوب است **یا ایها الذی یومر بالحق** در سوره کف مرسوم **یا ایها الذی یومر بالحق** که
اصل وی لیکن **یا ایها الذی یومر بالحق** پس **یا ایها الذی یومر بالحق** و **یا ایها الذی یومر بالحق**
این عامر و در وقف **یا ایها الذی یومر بالحق** وقف میکنند و **یا ایها الذی یومر بالحق** در **یا ایها الذی یومر بالحق**
که کور است بطریق اجمال و عدد و بعضی از اینها مذکور نیست و غیر اینها
از رسم الحفظ نیست که شیخ طوسی از **یا ایها الذی یومر بالحق** ذکر کرده است و در **یا ایها الذی یومر بالحق**
بجای **یا ایها الذی یومر بالحق** در اینها و اما در قصیده **یا ایها الذی یومر بالحق** استغفار
همه اینها کرده است اینها ذکر میکنیم و عدد همه را بیان میکنیم مگر مواضعی که
فایده چند آن ندارد و تمام آسان شود بر طالع باین فن را بداند که
تا پیشتر که تمام مرسوم است ذکر میکنیم و آنچه غیر اینهاست مرسوم به است که
رحمت در وقت مواضع در سوره بقره اول **یا ایها الذی یومر بالحق** در **یا ایها الذی یومر بالحق**

و در هر دو رحمت الله و در هر یک ذکر رحمت ربکم و در هر دو انرا رحمت
و در هر دو جویش و در هر دو موعظت پیغمبر رحمت ربکم و رحمت هر یک و کلمه رحمت
و در هر دو موضع در سوره بقره و ذکر رحمت الله و در آل عمران و
سنت الله و در مائده و آمنوا اولی رحمت الله و در هر یک
و در موضع بقول رحمت الله و ان تعدوا نعمة الله و در هر یک
و بیعت الله و بیعت ان رحمت الله و شکر رحمت الله و در آل عمران رحمت
و در هر دو ذکر رحمت الله و در هر دو رحمت ربکم و کلمه امله که رحمت
موضع در آل عمران از قول امیر المؤمنین و در یوسف و در موضع امر
العزیز تراود رحمت المؤمنین و در قصص امرت فرعون در
توابع موضع امرت نوحه امرت انوار رحمت لوط و ایت فرعون
و کلمه سنت و در بیخ موضع در انفال سنت الاولین و در فرقان سنت
الاسنته الاولین سنت الله بعد بیا سنت الله تجویلا و در مؤمن
سنت الله الیه و کلمه رحمت در دو موضع و در آل عمران شکر رحمت الله
و در نور و ایت که ان رحمت الله و کلمه معصیت در هر دو و در هر دو
و معصیت الرسول و معصیت الرسول و تاج و کلمه کلمت در هر دو
در انعام و کلمت کلمت ربکم لایؤمنون و در مؤمن کلمت ربکم
و کلمه قرنت در قصص قرنت عین و کلمه ایت در تحریم و در ایت
و کلمه فطرت در روم فطرت الله الیه و کلمه شجرت در روفان ان سبح
الاروم و کلمه بیعت در راقبه بیعت النعم و در هر دو بقیت الله و کلمه

احد

عیانت

عیانت در سوره یوسف و در دو موضع در عیانت الجبیل استظوفی
عیانت الجبیل و او بیعت و کلمه ایت در سوره عنکبوت و هر دو ایت
ایه که و قال لولولا انزل علینا آیت و کلمه بیعت در هر دو ایت
نعم علی بیعت منه و کلمه شجرت در هر دو ایت ای که من شجرت
و کلمه جمالت هر دو ایت حفظک نه مالمت صفة و اگر این کلمات را بیعت
الجبیل بنویسند هر دو در کلمات بیعت که بود و الف مکتوب است
بعضی و در هر دو ایت بالف تمنا کلمه اللؤلؤ در چهار موضع در سوره
فقال اللؤلؤ الذی کفوا و در هر دو موضع یا ایها الملک انما ینا ایها
اللؤلؤ الفتون و یا ایها الملک انکم و کلمه لؤلؤ در سوره هود و اموالنا
ما شئنا و در هر دو کلمه انما کما کفوا و در هر دو کلمه لؤلؤ و در
شورین نام شکر کلمه او در روم شکر و در ابراهیم فقال الضمیر
و در شوا و کلمه انما کما کفوا و علی انما کما کفوا و در هر دو کلمه
العلم و در هر دو صافات کلمه البلاء و در مؤمن فیقول العلم و آ
و ما دعوا انما کما کفوا و در هر دو کلمه هم مبین و در معجزه انما کما کفوا
مکرم و ایت ان شکر بین صورته عیانت و در سوره نحل فیقول و آ
و در هر دو کلمه او و در فرقان یؤمنون و در لؤلؤ یدر و آ و در هر دو
یؤمنون و کلمه سید و الخلق هر یک کلمه بنوار الذین هر یک کلمه
بقره سوره هر ایه بنوار الذین کفوا و کلمه جمالت و کلمه جزا و بلوا
و الفاتحه در چهار موضع و در سوره مائده و ذلک جزا و الظالمین

مها و الف

سلا

مزار

بهمه شما مکتوب است در سوره آل عمران علی الارض و در نفس کلم
رفق و در علی یخرج الجحید و در سوره تبارک اللهم یا مین الله و یا
در رسم الخط و دیگر ذوات الواو و الیاء را ذکر میکنیم یعنی الفاتحه
اشقلها زوا و باشد یا یا اما ذوات الواو هر دو نوع است اول آنکه
بالف مکتوب است مثل صی و عقی و عفا و عفا و عفا و عفا و عفا و عفا
چهارم و در کلمه ضحی و ضحی و ضحی و ضحی و ضحی و ضحی و ضحی و ضحی
و در ذوات الیاء نیز هر دو نوع است اول آنکه رسوم یا است مانند صی
و ان تا و استمدی و دوم آنکه رسوم بالفاتحه در بیفت موصوفه در الیهیم
و من عفا و در ربه اسرا یل الیاء عفا و در سبب من توفاه و در
قصص اقصا العذیبه و در لیل اقصا المذیبه و در فتح سماهم و در
نازعات عفا و عفا بطول استن ذوات الواو و ذوات الیاء و آنکه
در نقل با حاق ضحی غیر محکمان معلوم میشود مثل دعوت و در سینه و ضحی
و در رسم سینه سافتی معلوم میشود مثل هر ایان و سینه و عفا و
و قو و ان و دیگر را با این قیاس کن و کلاما تا بیا مکتوب است و تا
چشمین است کلام را مکرول و ثالث سوره نجم یعنی ماری و لقد رأی که اینها
هم در بیانات یا مکتوب است و دیگر مقطوعات و موصولات را بیان میکنیم
یعنی آنچه در رسم خط جدا نوشته اند و آنچه پیوسته نوشته اند و مقطعات
را ذکر میکنیم و آنچه غیر اینها موصولات است بدانکه آنم من مقطعات
در چهار موضع در سوره ن ام من لیکر علیهم و در توبه ام من استی

ذوات الواو

مقطوعات و موصولات

بنیانه

بنیانه و در صفات ام من خلقنا و در حم سجده ام من یا آتانا و دیگر
ان لا و در موضع در اعراف و در موضع حقیق علی ان لا اقول و ان
لا یقولوا و در توبه ان لا یسلی آ و در سوره مومن ان لا یزالوا الله
و ان لا یقعدوا الا انما اصابهم و در حج ان لا یسئلکم و در سوره
لا تقبلوا الا شیطان و در روضان ان لا تقبلوا علی احد و در محتسب ان لا
یلا شیطان و در لیل ان لا یقبلن انما الیوم و در دیگر لیلیم و در موضع در
سوره مؤمن من لیلیم یا زروان و در زاریه لیلیم علی ان لا یقول
عن مالک و موضع در سوره اعراف فلما عسی عن ما یوعده و دیگر
و در موضع در نازعین من ریح عن سقوله و دیگر ان لا یسئلکم موضع
در سوره انهم ان ما توعده و ان و دیگر ان ما و در سوره مومن و ریح ان
ما توعده و در ریحان و در موضع و ان ما توعده و ان و لوان ما فی
الارض و دیگر این ما در سینه موضع در بقره ایضا مکتوب است و در آل
عمران این ما تعلقوا و در ن این ما مکتوب است و در اعراف ایضا مکتوب
تدعون و در مریم این ما مکتوب است و در مومن این ما مکتوب است که کون و در
بقره این ما مکتوب است و در ن این ما مکتوب است و دیگر در بقره موضع
در بقره ما تعلقوا فی الغیب من مود فی در مانده فی ما انکم و در
انعام و در موضع فی ما اوصی الی و فی ما انکم و در انبیاء فی ما انکم
انفسهم و در نور فی ما افضتم و در شعرا فی ما هتفتا و در روم فی ما انکم
و در زمر و در موضع فی ما هم قید و فی ما کالوا و در واقعه فی ما تعلقوا

بیم

عنا

ان ما

2

و در کلی در پنج موضع در آن یکی را در او در اعراض کلی وضع در
 ابراهیم من کل باب التوجه و در موضع کل ما جاء التوجه و در ملک کلی ما
 و آنچه متفق علیه است در سورة ابراهیم است علیه السلام و دیگر در بعضی
 کرده اند و در بعضی کتب در سورة بن اسرائیل نیز مفسر است بر این کلی
 ضمت و دیگر بعضی در پنج موضع در بقوه و لیس و ما استر و او در مانده
 چنانکه موضع لیس ما کالو التیون و لیس ما کالو الیسون و لیس ما کالو
 الیسون و لیس ما کالو التیون و لیس ما کالو الیسون و لیس ما کالو
 پوره عدوان ما کالو التیون و دیگر ضمت ما کنتم و در موضع در بقوه
 و در یک موضع ما در دو موضع در آن سخن است و در روم یکم می نام
 ملکته و بعضی از موضوعات است که ذکر بسیار در آن یکی است و در هر
 موضع در آن سخن است که در هر دو سخن است و در این خلاف است
 در قیامه التیون و دیگر یکسلا در چهار موضع در آن سخن است که در هر دو
 سخن یکسلا در هر چهار باب یکسلا یکی علیک مرجع و در هر یک یکسلا تا برود
 آنکه در اصل آن لا اله الا الله است و در پنج موضع است در آن حال لا اله الا
 تو پر است و الا نشو و الا تنفرون و در هر دو الا نشو و در هر یک الا
 تصرف و دیگر نام است چنانکه در هر دو و دیگر نام است در مقام آن سخن
 است و باقی موقوف است از تقابل موقوف است و در هر دو و دیگر مواضع است
 الخطی است و در هر دو و در هر یک است که بطول میکشد و فایده چند آن نیست
 آوردن آنها و اگر خواهی اجابت همه آنها بکنی پس صریح کن بقصدی که در این شیخ

لیس
 ان ما
 مش ما
 ما
 موصولات

شاید در بعضی کتب آمده است که در بعضی مواضع با **یا** و **یا** و **یا** در بیان استثنای
 راویان امام عاصم که ابو بکر و حفص است و بعضی کتب که گویند متصل و وقف
 به آنکه آنها استثنای است از بیان کردن ضروری نیست بجهت آنکه اکثر آنها
 آنان است و مشهور است و پس بیان میکنند بعضی از آن که اشکال در جمله
 غراب است داشته باشد و اگر میکنند مواضع را که آسان میشود باشد از جهت عموم
 فایده **پوره** و **تجدد** و **انقضات** و **انقضات** هر جا که بیاید ابو بکر
 قول را در تمام او عام میکنند و بعضی از آن میکنند و در غایت و عند تم
 نسبت و بنده تمام هر دو را تمام میکنند نیز و هر جا که بیاید ابو بکر نیز این
 و بعضی نیز و این خوانند قول آنکه تم تیعون تم آنکه تم و غیره هر جا که واقع شود
 ابو بکر بفتح جیم و را و بنده مسوره یا یا میخوانند هر وزن هر چه می شود و بعضی
 هر وزن اما کمال و اجنبی و میکان ابو بکر هر وزن فی لیس میخوانند و بعضی
 میکان میخوانند هر وزن فی لیس میخوانند ابو بکر بفتح یا میخوانند و بعضی سکون
 یا میخوانند بیت ابو بکر سکون یا میخوانند و بعضی بفتح یا میخوانند و بعضی سکون
 ام یقولون ابو بکر یا میخوانند و در مکتوبات و وقف میکنند و بعضی سکون
 و در مکتوبات و وقف میکنند اگر ضمایند در صحیفه و متصل و وقف لا شیخ
 بر آن است کتابت بروایت بعضی باشد و در مکتوبات لا در هر دو است
 برای بعضی و در سایر ای برای ابو بکر و در نقطه یا یقولون لا شیخ
 در بعضی از سایر که علامت روز وقف میباشد که بر خلاف اصل کتابت
 باشد در رتبه و اگر اصل کتابت بروایت ابو بکر باشد بکسی بی فواید

وقبلا سكن بهن الظاهر ان را كذا فبهما كجا يد البوكير بقره ثم ان
وصفها بقره وادخلوا في خطواتها بها كجا يد البوكير بقره ثم ان
وصفها بقره ثم ان خطواتها بها كجا يد البوكير بقره ثم ان
خطواتها بها كجا يد البوكير بقره ثم ان خطواتها بها كجا يد
انها اجازة وقفها في ترتيب وعلاقت الوصل او في افعالها من
مردم مكان بقره انه در اینجا فلاق بحد ووقف ووصل میان را ویا
واین خطا چنانچه تقدیر است شیخی وندی را که اندام او هم در این
کجا به خطا و در اینجا فلاق البوکیر بقره ووقف ووقف ووقف
سین میخواند و بسطه في العلم ودر این سوره بهت و تبیط الزق که هر جا که
واقعه شود بهر این میخواند نیز و در این سوره فنی ای است یعنی
البوکیر بافتاد فی کسر عین میخواند یعنی کسر عین را اخفا میکند بجهتیکه
انته و در اینجا مانده و وقف بقره میخواند و تکو البوکیر بقره و بقره میخواند
ووقف بقره میخواند و نیز تکم که ما قبل وی است و وقف میکند فاق
و رضوان البوکیر بقره میخواند بهر جا که باشد غیر من اتباع رضوانه
در مانده و وقف بهر کجا میخواند و جوی القیه المیت روق و صفات البوکیر
بسیار حکم میخواند و ما قبل وی که آنجا است و وصل میکند و وقف و صفات
بسیار تأیید میخواند و در اینجا وقف میکند و البوکیر ذکر تا بقره و مردود
میخواند بهر جا که باشد و ذکر یا اول را بنسب بقره میخواند و وقف بقصر
بهر جا که باشد ذکر یا ذکر یا تو تکم فیونم یوقه ای یک در و جوا البوکیر

بگو

سکون یا میخواند و وقف بقره میخواند با صلوات و بقره میخواند تا اذ لم یبق
بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
الوجه رضوان بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
و ان البوکیر بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
و حق البوکیر بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
کراهه شدیم تکلیف و تقدیر بقره میخواند و بقره میخواند
الماتة و در حکم بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
بگو یا و بقره میخواند و وقف بقره میخواند و بقره میخواند
بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
عظیم الاولین البوکیر بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
شتم و الاکتف و تکون لفقولان و التبتین و غیبه و کراهی بهر جا که
شور و البوکیر بقره را اما میخواند یعنی میباید که در یک کجا باشد و اگر
کجا باشد از ساکن باشد مثل را القور و الرشی اما میخواند و بقره را بقره
و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
و وقف بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
و ما بشو کم اما البوکیر بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
یا و وقف در ما تبتش و وقف بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند
مرقا اصوله بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند و بقره میخواند

تذکره ایست بیهوده تا آنکه بگویند ان ان تلقی اندم میوشون این ان معذرة
بسی مضمون بر وزن شین میخواند ابو بکر بود و میخواند یکی مضمون شیبی
بر وزن جعفر میخواند سکون شکر **سوره الف** الف الف الف الف الف الف الف الف
و این الص ابو بکر است میخواند و در کتبه وقف میکند و مضمون این و وصل
ما قبل میخواند این مضمون حکم اعوام میکند و مضمون حق با تمام و لا یجب بی تمام
اندم **سوره التوبه** و در خواند عشره عشره عشره و در خواند التوبه با بی تمام
ملاک مضمون و در خواند حرف عار و تقطع نیز بی تمام و در **سوره**
یونس میخواند السلام تذکره ان با حق یعنی ابو بکر بنویس میخواند و در مضمون
وقف مضمون میکند و مضمون میخواند و در مضمون و در مضمون و در مضمون
و انکم و وقف میکند و مضمون بنصب و وصل میخواند المیت المیت انکم
لا یهدی و یوم کثیر هم جزی الابیوتان و یومکم و یوم من المؤمنین **سوره**
هو و علی السلام ام تذکره ان فیت اجرک الام تذکره ان من کل جزای ابو بکر
میم و فتح را میخواند و مضمون فتح میم و اما را و بعد المکتب مضمون در تمام قرآن غیر
این اما در اندر اجر می آید و ان خود را فشرنا با با حق و من و را حق
یعنی ابو بکر بر حق میخواند و در با حق و وقف میکند و مضمون بنصب میخواند
و در با حق و وصل میکند اصل آنک و اخذ تمام مضمون سوره و ان کل
ملاککم بر جمع تمون **سوره یوسف** علیه السلام الزیایه زار او با بالفتیانه
با فضا تومی **سوره الرعد** الرعد الرعد و در غ و خلیل و غیره مضمون ام به استخوان
یوقد و ان فخرتم **سوره ابراهیم** علیه السلام الرومانی **سوره الرعد** الرعد

ابو

ابو بکر تذکره ایست بیهوده تا آنکه بگویند ان ان تلقی اندم میوشون این ان معذرة
بسی مضمون بر وزن شین میخواند ابو بکر بود و میخواند یکی مضمون شیبی
بر وزن جعفر میخواند سکون شکر **سوره الف** الف الف الف الف الف الف الف الف
و این الص ابو بکر است میخواند و در کتبه وقف میکند و مضمون این و وصل
ما قبل میخواند این مضمون حکم اعوام میکند و مضمون حق با تمام و لا یجب بی تمام
اندم **سوره التوبه** و در خواند عشره عشره عشره و در خواند التوبه با بی تمام
ملاک مضمون و در خواند حرف عار و تقطع نیز بی تمام و در **سوره**
یونس میخواند السلام تذکره ان با حق یعنی ابو بکر بنویس میخواند و در مضمون
وقف مضمون میکند و مضمون میخواند و در مضمون و در مضمون و در مضمون
و انکم و وقف میکند و مضمون بنصب و وصل میخواند المیت المیت انکم
لا یهدی و یوم کثیر هم جزی الابیوتان و یومکم و یوم من المؤمنین **سوره**
هو و علی السلام ام تذکره ان فیت اجرک الام تذکره ان من کل جزای ابو بکر
میم و فتح را میخواند و مضمون فتح میم و اما را و بعد المکتب مضمون در تمام قرآن غیر
این اما در اندر اجر می آید و ان خود را فشرنا با با حق و من و را حق
یعنی ابو بکر بر حق میخواند و در با حق و وقف میکند و مضمون بنصب میخواند
و در با حق و وصل میکند اصل آنک و اخذ تمام مضمون سوره و ان کل
ملاککم بر جمع تمون **سوره یوسف** علیه السلام الزیایه زار او با بالفتیانه
با فضا تومی **سوره الرعد** الرعد الرعد و در غ و خلیل و غیره مضمون ام به استخوان
یوقد و ان فخرتم **سوره ابراهیم** علیه السلام الرومانی **سوره الرعد** الرعد

نکته

یکی مثل اول و در یک قطع بنده مدور و مفضی در دو قطع بنده مدور و در ابتدا
 میسند الصدیقین بنده **سوره** که مضمون ذکر یا عینا لیسلمن یا عینا لیسلمن یا عینا لیسلمن
 بر طهرن مت جنبیا صلیب جنبیا **سوره** که اوله سوره ابوبکر
 تنویق را اما در میسند در همین وقف و مفضی بفتح بخواند و در وصل یا قفا
 بفتح بخواند **سوره** که اوله انما انتم فانیون و لا توفی و انکم
 ابوبکر کبیر بنده بخواند و در تنویق وقف میسند و مفضی بفتح و وصل یا قفا
 بخواند ترشیه تا تهم **سوره** الانبیا رقی ربه انو حی می لوی حی مت ذاک
 هر دو ارف یک همسنگ بخوبی ابوبکر یک لئون و تشه بر هم میخواند و مفضی بخوبی
 بخواند هر دو لئون و سکنه تا و تخفیف هم و ذکرا و حرام بکتاب قاله
سوره الحج و لولود اسوار بیت و لیوفوا لیا تکون ثم اخذتم اخذتم
 یومون لاروف **سوره** انمونون عطا ما العظا فانسیکم فترا اذ اتممتا
 تذکران می لصفون و عالم الغیب ابوبکر بر فی عالم میخواند و در صلوات
 وقف میسند و مفضی بقبض و وصل بخواند قافیه **سوره** انور تذکران
 اربعه اول الکافین و انجی پسته ابوبکر بر فی میخواند و انجی پسته و در ماقبل
 وقف میسند و مفضی بنصب و وصل یا قفا و در صلوات صلوات است
 بتو تکم تذکران غیر مبنیات و در تنویق ابوبکر بجز ماهر از ط و در صلوات
 تنویق میخواند مفضی بتشریح یا یا بنده و تذکره لوقه میخواند بیوت
 لیسج لرفیا بالعدو و الاصال طریقال ابوبکر بقبض میخواند و در
 اتصال وقف میسند مبنیات و پیشه ابوبکر کبیر قاف و سکنه یا میخواند

وقف

وقف بسند قاف و کبیر یا بر صلوات بخواند که اختلاف و لیسلمن العینا
 تحت ابوبکر تحت بنصب میخواند و در ماقبل وصل میسند و مفضی بفتح
 و وقف یا قفا میخواند بیوت بیوت بیوت بیوت بیوت بیوت
سوره القوان الانهار و جعلکم ابوبکر بر فی ماقبل میخواند و در
 ماقبل وقف میسند و مفضی بجزیم بخوبی میخواند و وصل یا قفا میخواند و لویا
 بجزیم یا قفا لویا ط قفا تخطی ابوبکر بر صلوات یا میخواند و وقف
 ماقبل و مفضی یا میخواند و وصل یا قفا اخذتم و ثمود نیز و ایلحی قفا
 بضاعتی لالعذاب یوم القیامه و خیمه ابوبکر و وصل یا قفا بر فی میخواند
 و در انما و وقف میسند و مفضی هر دو را بجزیم و وصل انما میخواند و در
 انما فی انما تا در باب رستم مذکور شد و در زیارتنا و بقیه **سوره** انشور
 اختلافات تکلف آستیم و میخواند معی اجر می الی اباب لسطاس کسفا
 نزل به الروح الامین **سوره** النمل علی را یا مایخون و ما یقنون قفا
 فی الله ابوبکر کبیر فی یا تا تا میخواند و در وصل و وقف و مفضی یا نباتات
 یا رفعتو هم ذر وصل و در وقف دو وجهه در و یکی تکم یا و وقف
 میسند و یکی یا مثل ابوبکر کبیره علیک بیوتهم قدرنا یا تذکران الوده
 بعلون **سوره** القصص طس را یا من الارب منی حیف **سوره** عنکبوت اولم
 تر و اخذتم موده بیسکم و شکم لکن انون الفاشیه میخواند و ثمود البیت
 ایاتت مولی ربهم چون **سوره** الروم تر میخواند اعبت للمعین انما شیء
 و شفا ابوبکر بر فی بفتح ضا میخواند و مفضی و وجهه بیوت میخواند

البوكير بفتح الباء وفتح الكاف ورب نحو انذروا اني اتيكم بآيات من انفسكم وقف
يكنه ووقف نصب برب ووصل ما قبله نحو انذروا انذروا انذروا انذروا انذروا
نحوه وعلق ما كان في سورة ثم مكثتم وبعثناهم سورة المؤمن هم
فانما تم بفتح الهمزة والالف في قوله بفتح الهمزة وادخلوا البوكير فيهم
وهم فاعلهم انذروا ووصل بهم انما قطع بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة وكثير
يخبرون ووصل بهم انما قطع بفتح الهمزة بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
هم انما وادخلوا البوكير فيهم بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة فاعلهم
ومن لا تسبيل له من قرأت سورة الشورى فيهم بفتح الهمزة
ما تعلمون سورة حرف هم جزاء يشقوا انما ولو ليس بهم وبعثناهم بفتح الهمزة
يا عبادي تشبهت سورة الاحقاف هم وبعثناهم بفتح الهمزة
اي ربه هم بفتح الهمزة واذا اب من ربه انما بفتح الهمزة ووقف
بفتح الهمزة وشونى لحرکت كسر ميدهند ووصل بهم بفتح الهمزة
الصلوات على سواها البوكير بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
وقف نصب ووصل ما قبله انذروا انذروا انذروا انذروا انذروا
هم بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
والبولوك هم وهم ونبوا السلم سورة الفتح عليه السلام ورضوانا سورة القدر
يوم نقول سورة الذرية وبعثناهم بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
والسبطون البوكير بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
بفتح الهمزة سورة النجم بفتح الهمزة سورة القمر بفتح الهمزة الرحمن لو انزلنا انشا

البوكير بفتح الباء وفتح الكاف ورب نحو انذروا اني اتيكم بآيات من انفسكم وقف
يكنه ووقف نصب برب ووصل ما قبله نحو انذروا انذروا انذروا انذروا انذروا
نحوه وعلق ما كان في سورة ثم مكثتم وبعثناهم سورة المؤمن هم
فانما تم بفتح الهمزة والالف في قوله بفتح الهمزة وادخلوا البوكير فيهم
وهم فاعلهم انذروا ووصل بهم انما قطع بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة وكثير
يخبرون ووصل بهم انما قطع بفتح الهمزة بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
هم انما وادخلوا البوكير فيهم بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة فاعلهم
ومن لا تسبيل له من قرأت سورة الشورى فيهم بفتح الهمزة
ما تعلمون سورة حرف هم جزاء يشقوا انما ولو ليس بهم وبعثناهم بفتح الهمزة
يا عبادي تشبهت سورة الاحقاف هم وبعثناهم بفتح الهمزة
اي ربه هم بفتح الهمزة واذا اب من ربه انما بفتح الهمزة ووقف
بفتح الهمزة وشونى لحرکت كسر ميدهند ووصل بهم بفتح الهمزة
الصلوات على سواها البوكير بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
وقف نصب ووصل ما قبله انذروا انذروا انذروا انذروا انذروا
هم بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
والبولوك هم وهم ونبوا السلم سورة الفتح عليه السلام ورضوانا سورة القدر
يوم نقول سورة الذرية وبعثناهم بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
والسبطون البوكير بفتح الهمزة ووقف بفتح الهمزة
بفتح الهمزة سورة النجم بفتح الهمزة سورة القمر بفتح الهمزة الرحمن لو انزلنا انشا

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله
عليه وسلم وصيبه محمد الذي كان على خلق عظيم وعياله وصحابته
الاصحاب المستقيمين اجمعين فيقول العبد الضعيف المذنب ابو المنصور
الكبير تكريم عن الخطايا والمعاصي ومن الاعتق والفاسد العقيم ان
كتاب الشفاء الاكبر الذي صنفه الامام الاعظم كتاب صحيح مقبول
قال شيخ الامام في الاسلام على البيروني في اصول الفقه العلم نوعان
علم التوحيد والصفات وعلم الشرايع والاصحاح والاصل في الشرايع
هو التمسك بالكتاب والسنة وحجج النبوة والهدى وادوم طريقي السنة
والجماعة الذي كان عليه النبي وآله يكون ومنه علم الصالحين وهو الذي
اوركن عليه شياخنا وكان على ذلك سلفنا ائمة ابا حنيفة و ابا يوسف
ومحمد اوعامة الصبي بربهم رضوان الله تعالى عليهم اجمعين وقد صنّف البيروني
رحمه الله تعالى في ذلك الفقه الاكبر وذكّر في كتابات الذات والصفات والاشياء
فقد تفرغ لخير والشر من العباد لما عز وجل وان ذلك كله يشهد احدنا تعالى
لاشياء فاروت ان اجمع كل كتاب من الكتاب سنة فمن الكتب المعتمدة
من يكون شفاء الكلب اللطيف قال الامام الاعظم ابو حنيفة رحمه
تعالى ان شفاء الكلب اللطيف في هذا الكتاب في بيان حقيقة التوحيد وهو
في السنة الحكيمة بان الله واحد والعلم بان واحد وفي الاستطلاح التوحيد
هو بعبارة الذات الالهية من كل ما تصور في الاقسام وتقبل في الامام

وراد به

والله اعلم بان وصلى الله على محمد وآله واصدقهم في فرائد تعال ونفع
الشريك والشهيد فرائد وصفاته والاعتقاد في قوله وما يصح الاعتقاد
عليه يوم العلم وهو كجواز لا يقبل التشكيك وعند البعض اعلم الفقيه
فان الظن ان الله الذي لا يخطئ ولا يخطى من الشكيق معتبر في الايمان
بما ينبغي ان اكثر العلم لذلك يجب ان يقول بعبارة الفقيه اني توفيتني على ان
ان يقول امسئله بالهدى ملكته وكتبه ورسله اليوم الاخر والقرآن
غيره وشرف من الله تعالى والبعض بعد الموت وانما قال ان يقول
ولم يقبل ان يؤمن ليدل على ان الاقرار بركن في الايمان لان اصل
الايمان الاقرار والتسليم بعبارة الاشياء الستة المذكورة لقوله عليه السلام
الايمان توحي بالهدى ملكته وكتبه ورسله واليوم الاخر وتوحي بالهدى
غيره وشرف من الله تعالى والبعض بعد الموت والملكه عند اكثر المسلمين
رحيم الطبيعة فادارة على التخليق بالاشياء من خلقه من خلقه من خلقه من خلقه
الاستفاد في معرفة الحق والشرعية وبهم العملين والملكه المتولون وهم
بغير الامر من النبي الى الارض على ما سبق به الفقهان وجرى القوم الى
فهمهم سيوتيه ومنهم من اشبهه بالايمان بالملكه او التسديد في الجازم
بالاكتلام الله تعالى في جميع الكتب المنزلة على جميع الرسل هاتمة وارادة كونه
انزل على آدم عليه السلام من منى عشر خراف وعلم شمس عليه السلام بحرف
صحيحة وعلم ادريس عليه السلام ثمانية جوفه وعلم ابراهيم عليه السلام عشر خراف
والقوريت عاصم عليه السلام والابن جيل على عليه السلام والابور على

والقرآن

الذاتية في حيوة فان الحدوث في حيوة التي هي صفاتية والقدرة
فان تعلقها في كل شيء بقدرته التي هي صفاتية والحدوث في كل شيء
بجميع الموجودات ويعلم بغيره ما يخفى عليه الذي هو صفاتية والكلام
فان كل متكلم بكلام الذي هو صفاتية وكلام احد لا يشبه كلام الخلق
لانهم يتكلمون بالالات والحروف والحدوثات فكلام الله لا يوافقهم
فان تعلقه بجميع الالوهيات والكمالات بسببه القديم هو صفاتية
والصبر فانه تعلقه بغير الاشكال والالوان بغيره الذي هو صفاتية
في الازل والارادة فان الحدوث في امره بارادة القديمة ما كان وما يكون
فلا يخفى في الدنيا والآخرة في صفاته وكبره قليلا وكثيره او شرفه
او ضرر حس او قبح زيادة او نقصان الا بارادته ومشيئته في الحد
كان وما لم يكن لم يكن وانه تعلقه في كل ما يريد بالارادة ومشيئته لا
معتبه حكما كما قال الحدوث في العلم بكم لا معتبه بكم ومن صدق تالذاتية
الاحدية والحدوثية والظنفة والكبرياء وغيرها واما الصفاتية الفعلية
فالتحقيق والترزق والاشارة والابراج وغير ذلك من صفات الفعل
كالاجسام والامانة والامانة والالفاظ والتصوير وغيرها والتحقيق
والاشارة والتصنيع بمعنى واحد وهو الحدوثات التي بعد ان لم يكن
سواها كان على مثال الالوهيات والالوهيات والاشارة الشيء بعد ان كان
لا على مثال الالوهيات والترزق والاشارة في شيء بعد ان لم يكن وليتية
من الالوهيات لم يزل الازل بالشيء و صفاتية يعني ان الحدوثات

مع صفاتية وسما لهما اذلية لادبائيه لوانه لا لانه لا لم يحدث
لصفه ولا اسم لان الحدوثات لوهوت له صفاتية او ازلت عنه
لكان قبل حدوث تلك الصفات او بعد ذلك والناقض هو محققه انه
لم يحدث له صفه ولا اسم لان من كان له علم الازل لم يزل عالما بالحد
والعلم صفاتية الازل الازلي القديم وقادر القدرته والقدرة صفاتية
في الازل وخالقه خلقه والتحقيق صفاتية الازل وخالقه الفعل
صفاتية الازل وتشكل بكلامه والكلام صفاتية الازل والفعل بالفتح
مصدره بالكسرة اسم وهو ايضا بالفتح بمعنى السكون والخلق والابراج
وقول الامام الاعظم رحمه الله لم يزل عالما بما عمل الى اخره بقول
المستتر فانهم في الالوهيات الحدوثية من زلاته وهو عالم في ذلك
الذات لا بالعلم والقدرة ويكون دليل قول الامام الاعظم وسائر
الاية الكريمة والدين من الالهة والجماعة فنقول كما قال هو لا
الاية صفات الحدوثات ليس اجين في ذاته ولا غيره في ذاته ولا يجب علينا
الاستفسار في شيء من هذه المسئلة والفا على هو الله احد احد في الازل
صفاتية الازل والمشتغل في مخلوق وفعل الحدوثات في غير مخلوق يعني ان الحد
تعلقها في فعل شيء بشيء الذي هو له صفاتية لافعل حادث في الازل
هو اثر فعله لا فعله بخلاف الفعل فان فعله لو وقع اثر الفعل وهو خلقه
بالاتفاق و صفاتية ممتددة في الازل فهو الالوهيات الذاتية والفضلية
ثابتة في الازل غير محدث في زمانه ولا مخلوقه كخلق تفسيره ومن قال انها

على الفعل والصفة في الازل

الصدقات فرائية كانت او فعلية فلهذا قدمت او وحققت بينهما
 والحق كحكم بوجود الصدقات والابدان والحق كحكم فيها المأثور وهو
 اوضح اذ لم يتبين فائدية الصدقة خلاف اليقين واليقين العلم وزوال الشك
 وانما قال الامام الاعظم رحمه الله تعالى في قوله فما بعد ذلك لان الايمان هو
يعني اذ عان القلوب وقبوله لوجه الباري ووجدانية وسائر صفاته
فانما هي ان الصدقات العتق من عبادة المؤمنين به فمن لم يؤمن بها لم يكن بها
وصفاته وكذا في رواية والقرآن كلام الله تعالى وهو في اللغة مصدر
يعني اجمع والضم يقال قرأت الشيء قرأتا اي جموده مجي وبعث القارة فيقال
قرأت الكتاب اقرأته قرأته وقرأه القرآن ما يجي السور ويشتمها ولذا يسمى
قرآنا فيكون مصدره اجمع اسم الفاعل ويجوز ان يكون القرآن بمعنى المقود
لانما يقرء فيكون فيكون المصدر بمعنى اسم المفعول والاراد به ان كلام الله
الذي هو صفة لا ينظم الوب وقيل هو النظم والجمع جميعا في المصدر
كقوله بمصحف يعظم يعني ان الكلام الذي هو وصفه الله تعالى لا يكتب
في مصحف هو اسطر الحروف في القلوب بحرفه ظاهر بالالف الخ الخ
وعلى الالسن مقور وعلا النبي عليه السلام ثقل ارباب الحروف المشغولة
السريية بواسطة الملك والفظان اي تظان بالقرآن مخلوق والكتابة
له مخلوق وقرآن القرآن مخلوق لان ذلك كونه افعال افعال ان كان مخلوق
بخلق الله تعالى والقرآن اسم الكلام الذي لا يغير مخلوق والحروف
والحروف والكتابة كلها مخلوقة لانها افعال الرب وكلام الله تعالى غير

مخلوق

مخلوق لان الكتابة والحروف والكلمات والآيات كلها من القرآن
 هي جزء العباد والربما وكلام الله تعالى قائم بذاته ومعناه مفهوم بحدوثه
 فمن قال بان كلام الله تعالى مخلوق فهو كما في ما بعد العظيم ومن قال القرآن مخلوق
 واراد به الكلام المنقول القام بذاته فانه كما هو في هذا الكلامية يكون كما في
 لان في الصدقة الازلية وبعلا بباري تعالى خلق المخلوقات وهي المخلوقات
 حادثة ومن قال القرآن مخلوق واراد به في الكلام الازلي يكون كما في قوله
 قد سبب الميزة ومن قال القرآن مخلوق واراد به الكلام المنقول الغير
 القام بذاته فقد قال ولم يرد في الكلام الازلي لا يكون كما في ولكن هذا الكلام
 طهارتهم الكفر وما ذكره الله تعالى في القرآن كناية عن موسى عليه السلام
 وغيره من انبياء عليهم السلام وعن زكريا وعن ابيس فان ذلك كلام
 الله تعالى اشارة عنهم وكلام الله تعالى غير مخلوق وكلام موسى عليه السلام
 وغيره من المخلوقين مخلوق والقرآن كلام الله تعالى كلامهم يعني ان
 ما ذكره تعالى في القرآن اشارة عن موسى وغيره من الانبياء عليهم
 الصلوة والسلام وعن زكريا وعن ابيس عليهما السلام في قوله تعالى
الذي هم الاذكيه الكلمات الدالة على اللوح المحفوظ قبل خلق السموات
والارض والظلام حادثة وعلمها حادثة حاصل بعد سببهم والماضين
الذين لا يلفظون لان كلام موسى وغيره من المخلوقين مخلوق وكلام الله
غير مخلوق ويؤيد ان ذلك ان قد اختلف آيات من القرآن بان في هذا
وليس كذلك من البشر ومن المعلوم ان ما نقل من المخلوقين في القرآن

لأنه يترتب على قدر رتبت آيات فيكون القرآن كلام الله تعالى لا كلام غيره فإما
لا فرق بين القصص المذكور في القرآن وبين آية الكرسي وسورة الأعراف
في كونها كلام الله تعالى وسبح لله على كل حال وسبح لله على كل حال
عليه السلام من الصدق لا يجوز استدل بكلامه القديم القائم بذاته تعالى
كما جاز في قوله قال الصدوق في كتابه العيون في بيان كلام الله تعالى
في كلامه مخلوق من جهة الوجود بل آية في نفسه بالذات في وصفه والصدوق
لا يترتب عليه في نفسه كلامه إلا في ذاته تعالى كما في قوله لا شيء إلا في ذاته
قد يترتب عليه كلامه أو الكلام القديم على كل حال من باطن الخاتم
الذات كان الموقوف وقد كان في تمام الخاتم وقد كان الصدوق تعالى في كلامه
ولم يكن كلامه عليه السلام بان قال موسى عليه السلام في الازل يا موسى
والله عرف يا موسى أن أنا ربك في خلقك فخلقك وادد في العلم في الازل
أنه ينزل القرآن على محمد عليه السلام ويخبره بقصص الأنبياء ويترجم لهم
ويبينهم وتكلم بين الامام الاعظم الاعرف في صفه الكلام من الله لا يتوقف
على حصول المني لرب الارواح بين ان الامر في باير الصفا في ذلك في
لستهم اشتمل على هذا الحكم بعد هذا الكلام في قال وقد كان الصدوق تعالى
في الازل ولم يخلق الخلق والتدبير في الفيلد ولم يذكر من صفات الذات
لان عدم توريثه في صفه المخلوقة على وجوده والحق في كل حال في صفه
الذاتية في يعلم في كل حال صفه الذاتية بالبطون الا في الازل وانما في الصفه
الصفية الحقيقية لان العلم بوجوده في كل حال في صفه والواقع اليوم عادل
في كل حال

في كل حال
في كل حال
في كل حال
في كل حال

عسى

تحتوي ما هو بعد قوله فقال ولا كلام الله تعالى لا كلام غيره فإما
في الازل لان كلامه الازل ابدى لا يتغير ولا يتبدل ولا يعلم بشيء من صفاته
صفاته الخلق كما لا يشبهه في ذاته تعالى في ذاته الخلق قال الامام الاعظم
رحمه الله تعالى وصفاته كلها قد تفرقت في ذاته كاشفة او غيبية بخلاف صفاته
المخلوقة في ذلك لان صفاته المخلوقة لا يعلمها الا في علمه تعالى لا يعلمها
معرفة العلم وعلم الله تعالى في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
او تصديقه في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
وقد شاهدنا في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
والاسباب والاعراض والصدق في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
الباية والباية في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
الباية والباية في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
هو صفه الازل لا باية في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
وتكلم في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
والكل في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
زمان ومكان وجهته وترتيبها وبعدها في كل حال في كل حال في كل حال
تعالى في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
مخلوق وكلام الله تعالى في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال
لا يقبل الا في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال في كل حال

جزء

تمام

وهو شيء لا يتصل قولاً في شيء أكبر من مادة قول العدمية لما كان شيئاً
 لقوله لا شيء كقولنا ومعنى الشيء الثابت ومعنى أن بيت الموجود هو الكثرة
 الشيخ في كتابه أي اثبات ذلك الشيء أي ان ثبت بلا جسم في بيان القول
 لا كما لا يشاء لان كل جسم ينقسم وكل منقسم وكل مركب محدث وكل
 محدث في الوجود في كل جسم يمكن شتاج الوجود واجب الوجود والوجود
 اجسامه فيكون محالاً في الوجود والحوادث والعدتها في غيره من ذلك ولا
 لان الوجود لا يقوم بذاته بل بوجوده فيكون في غيره ممكناً ولا
 ولا بعد لان الوجود في العدمية بذاته اجزائها وواجب الوجود في الوجود
 في اصول الفقه وكذا انك اثبات اليد والوجود في معلوم باصله مشابه
 بوصف الوجود لاجلان الاصل بالوجود في اول ذلك الوصف وان ضلنا
 المشقة في هذا الوصف فانم دور الاصول في علم بالصفات ونفسه في
 صفات من صفات العدمية بل كيف ان العلم بالصفات في كفاية
 جملة لان غيبه ورضائه لا يشبه بنفسه ورضائه فان العدمية
 عليا في دم القدر في الضماد استيلاء الاضيقا رية في الضماد في
 الكيفية النفسية كالفرد في ربه في الوصف والتجدي في العلم بالصفات
 في الوجود المستلزم للتركيب المنافي في الوجود الزاوية وخلق العدمية
 لان في خلق العدمية في الوجودات كلها لا باقية وكان العدمية
 عالماً في الازل بالاشياء كونهما في الوجود والامر في قدر الاشياء
 وقضاها في قبيل السابغ والاول في العلم في ان كيف لا يكون

لا جسم
 في اصول الفقه وكذا انك اثبات اليد والوجود في معلوم باصله مشابه
 بوصف الوجود لاجلان الاصل بالوجود في اول ذلك الوصف وان ضلنا
 المشقة في هذا الوصف فانم دور الاصول في علم بالصفات ونفسه في
 صفات من صفات العدمية بل كيف ان العلم بالصفات في كفاية
 جملة لان غيبه ورضائه لا يشبه بنفسه ورضائه فان العدمية
 عليا في دم القدر في الضماد استيلاء الاضيقا رية في الضماد في
 الكيفية النفسية كالفرد في ربه في الوصف والتجدي في العلم بالصفات
 في الوجود المستلزم للتركيب المنافي في الوجود الزاوية وخلق العدمية
 لان في خلق العدمية في الوجودات كلها لا باقية وكان العدمية
 عالماً في الازل بالاشياء كونهما في الوجود والامر في قدر الاشياء
 وقضاها في قبيل السابغ والاول في العلم في ان كيف لا يكون

وهو شيء لا يتصل قولاً في شيء أكبر من مادة قول العدمية لما كان شيئاً
 لقوله لا شيء كقولنا ومعنى الشيء الثابت ومعنى أن بيت الموجود هو الكثرة
 الشيخ في كتابه أي اثبات ذلك الشيء أي ان ثبت بلا جسم في بيان القول
 لا كما لا يشاء لان كل جسم ينقسم وكل منقسم وكل مركب محدث وكل
 محدث في الوجود في كل جسم يمكن شتاج الوجود واجب الوجود والوجود
 اجسامه فيكون محالاً في الوجود والحوادث والعدتها في غيره من ذلك ولا
 لان الوجود لا يقوم بذاته بل بوجوده فيكون في غيره ممكناً ولا
 ولا بعد لان الوجود في العدمية بذاته اجزائها وواجب الوجود في الوجود
 في اصول الفقه وكذا انك اثبات اليد والوجود في معلوم باصله مشابه
 بوصف الوجود لاجلان الاصل بالوجود في اول ذلك الوصف وان ضلنا
 المشقة في هذا الوصف فانم دور الاصول في علم بالصفات ونفسه في
 صفات من صفات العدمية بل كيف ان العلم بالصفات في كفاية
 جملة لان غيبه ورضائه لا يشبه بنفسه ورضائه فان العدمية
 عليا في دم القدر في الضماد استيلاء الاضيقا رية في الضماد في
 الكيفية النفسية كالفرد في ربه في الوصف والتجدي في العلم بالصفات
 في الوجود المستلزم للتركيب المنافي في الوجود الزاوية وخلق العدمية
 لان في خلق العدمية في الوجودات كلها لا باقية وكان العدمية
 عالماً في الازل بالاشياء كونهما في الوجود والامر في قدر الاشياء
 وقضاها في قبيل السابغ والاول في العلم في ان كيف لا يكون

لا جسم
 في اصول الفقه وكذا انك اثبات اليد والوجود في معلوم باصله مشابه
 بوصف الوجود لاجلان الاصل بالوجود في اول ذلك الوصف وان ضلنا
 المشقة في هذا الوصف فانم دور الاصول في علم بالصفات ونفسه في
 صفات من صفات العدمية بل كيف ان العلم بالصفات في كفاية
 جملة لان غيبه ورضائه لا يشبه بنفسه ورضائه فان العدمية
 عليا في دم القدر في الضماد استيلاء الاضيقا رية في الضماد في
 الكيفية النفسية كالفرد في ربه في الوصف والتجدي في العلم بالصفات
 في الوجود المستلزم للتركيب المنافي في الوجود الزاوية وخلق العدمية
 لان في خلق العدمية في الوجودات كلها لا باقية وكان العدمية
 عالماً في الازل بالاشياء كونهما في الوجود والامر في قدر الاشياء
 وقضاها في قبيل السابغ والاول في العلم في ان كيف لا يكون

عالموا الانسان بالاشياء قبل وجودها والجهل ان تعلم هو الذي قد
الاشياء وحضارها وتقدر بها الاشياء ونفعا بها لا يكون الا قبل وجودها
والتقدير والعقضاء لا يكون الا مع العلم قيل مع قدرنا كتبنا قال الرب
معنى قدرنا وبرزنا واصل العقضاء تمام الشئ قولنا كقولنا قد خلق ربك
او قد خلقنا انما خلقه من سبع سموات كما في تفسير القاسمي ولا يكون في
الدنيا والآخرة شيء من اجوابه والاعراض الالهية وعلم وقضاء
مقدرته وكتبته في اللوح المحفوظ فلما كان رسول صلي الله عليه وسلم اول ما خلق
الصدق القوم فقال لا اكتب فقال القوم ما هذا اكتب يا رب فقال ان الله لا
اكتب ما هو كما في الريم القيمة لكن اكتبه بالوصف لا بالاسم اكتبه في اللوح
المحفوظ كما في شرح باوصاف من الحسن والنجح والعلو والوضو والصفا
والكبر والقدرة والكثرة والخفة والثقل والحرارة والبرودة والظلمة
والنقاء والمعصية والارادة والقدرة والكسب وغير ذلك من الصفات
وهو ان الجوانب والاشقاقات لم يكتبها في اللوح بل في اللوحين الا وصفها في اللوح
والسبب في اللوحين انما يكتب في اللوحين في اللوحين في اللوحين في اللوحين
الكلان زيد مجبور على الايمان وغيره مجبور على الكفر لان ما حكم الله تعالى
به في قوله تعالى ليقع اليقين والصدق في اللوحين لا يكتب في اللوحين انما
يكتب في اللوحين باختياره وقدرته ويريد الايمان ولا يريد الكفر وكتب
في اللوحين غير ذلك كما في باختياره وقدرته ويريد الكفر ولا يريد الايمان
فان الذي قول الامام الاعظم رحمه الله في قوله في اللوحين كونهما بالوصف لا بالاسم

سبح الله الذي خلقنا من
عنه ولم يكن له شريك في
الخلق ولا في الملك ولا
يؤخره في الامور
بلا وصف ولا سبب

ارشدنا في

هو في نفسه في العلم والجهل ان تعلم هو الذي قد
والاشياء صفاتها في الازل بل كيف ارادها بان كيفية بعين الازل
الصفات ثابتة بالكتب والسنة واما من التثابت
وما يعلمنا في الازل الله تعالى وصفا في جملة لاطرفه للعقل ان يدركها
بالهتمة واولئك كل صفته الصدق لا في الازل بل صفته في صفته في خلق
كما لا يشبه ذاته في ذات الخلق بعين الصدق في الازل بل صفته في صفته في خلق
ولعلم انه كيف يكون اذ هو جده في الازل بل صفته في صفته في خلق
في حال وجوده موجودا في الازل بل صفته في صفته في خلق
بالعلم في حال قيامه في الازل بل صفته في صفته في خلق
علمه وصفته في الازل بل صفته في صفته في خلق
يعني ان الصدق في الازل بل صفته في صفته في خلق
الازل بل صفته في صفته في خلق
وصدقنا علم الصدق في الازل بل صفته في صفته في خلق
سبحنا ان صفته في صفته في خلق
عند البلوغ مع العقل والارادة والاطاعة واليقين في الكفر
والعصيان في الكفر في الازل بل صفته في صفته في خلق
والان في ريب العلم في الازل بل صفته في صفته في خلق
والجبر في الازل بل صفته في صفته في خلق
هذا انما يكتب في اللوحين في الازل بل صفته في صفته في خلق

الاشياء

من الازل بل صفته في صفته في خلق

وانه بالاشارة والتقدير بانها انما هي من صفات الله تعالى وانه قد
 اتفقوا على جوارحه من التلقين والتلقين بين ارادة العبد وبين صفات
 العبد تارة وقدرة وهذا الشيء الخبير والشايع ما هو سادة وما هو شاق
 ولكن جرت العادة بتخصيص اسم التوفيق بما هو في الشيء من صفات صفات
 العبد تارة وقدرة كما ان الالجاب عبارة عن تفضل من قبل الله تعالى
 الى الباطل كما ان اوصاف العلوم اخرجت من ايدى آدم عليه السلام من صفات
 العقل التي علمهم وامرهم بالايمان وتبهم عن الكفر في قوله بالاربابية
 وكان ذلك من ايمانهم لولا ان على تلك الغبطة التي لا يلبس الايمان وانما
 سماه الغبطة لانهم فطروا عليه الغبطة التي هي التوفيق مما في النفس وهو
 الصبي والتابعين على اشرارهم وزيادتهم من ظلمه وارضاهم الميثاق عليهم
 ففعلوه ومنهم من يقول ان ذلك على الارواح واوله اللذات ان وبقية
 الله تعالى به الهدى وقرانها بالنبى بالرسالة والى وانزال الكتب التي
 العذر كذا في تفسيره من قوله ذلك فثقل وعجز ايمان الغطرية
 بالكلية الذي الكسب باقتداره بعد البلوغ ومن آتى وصديق بعد حروبه
 دار التخليف وميدورته عاقلا فقد ثبتت عليه الايمان الغطرية
 الذي حصل له يوم الميثاق وادوم على ذلك الايمان فان قيل هذا
 من صفات الله تعالى فلو ان الله تعالى خلق خلقا من الكفر والايمان قلنا
 ان ذلك من صفات الله تعالى خلق الله تعالى خلقا من الايمان الكفرية
 وفي قوله وعصيان بالايمان الغطرية قال رسول الله صلى الله عليه وسلم كل مولود يولد على الفطرة
 فاني اراه يولد على الفطرة فاني اراه يولد على الفطرة فاني اراه يولد على الفطرة
 يقول وهو اخوان في قول الله تعالى وان منكم من اتقى الله وجعلنا له اجره كاجر
 ما يبتغى كما جبارا فان من اتقى الله وجعلنا له اجره كاجر

الاشارة

هذا الكلام
 ونفع من اراد
 موافق الله
 ونفعه راجع
 من جوارحه
 اراد ان يات
 واما ان
 وفي قوله
 من اتقى الله
 يقول وهو اخوان

فالواحد لا يولد له او يغيره انما هو ينجبه واما الذي يولد له الاطفال المسلمين و
 الاطفال الكافرين من صفات بالايمان الغطرية ولم يولد من خلقه على الكفر
 والايمان ليعرف ان الله تعالى لا يخلق الكفر والايمان في قلب العبد بل يخلق الجبر
 والارادة بل خلقهما باقتداره ورضاه وحبته الا ان الايمان ينجبه
 للمؤمن والكفر ينجبه للمكفر ومنه قوله تعالى لا يظلم احد شيئا ولا يظلم
 مؤمنا شيئا ولا يظلم احد شيئا خلق مؤمنا بالايمان الكسب والاكفر مؤمنا
 فخلقهم اثنى صا والايمان والكفر فعل الجائعين ان الكفر والايمان والاطاعة
 والعصية من افعال العباد وبقية الله تعالى من كبره جلاله كما قرأنا في قوله فان الانسان لانه لايحسب
 ببداهة خلقه مؤمنا في حال ايمانه واجتهاد من غير ان يتبين عليه صفة لان كل التوابع والعباد
 من غير ما اراد وكل عاقبة مما جرت له الخدش عالم قادر على جوارحه كما ان
 تعالى مستبدا بالمكان ما ذمنا وانما ان يكون الله تعالى جبارا جوارحه والله تعالى
 منزله من ذلك ويجتمع افعال العباد من الحركة والسكون والاطاعة والكفر
 الحقيقة والله تعالى لا يخلق الكسب في الله تعالى لانه لا يخلق في الله تعالى
 الا ما خلقه الله تعالى ارادة العبد وقد ثبتت عليه فبذلك باعتبار نسبتها الى
 قدرته والارادة التي هي كسبه وباعتبار نسبتها الى قدرته العبد تارة وادارة
 كسبه في خلقه كذا اسكونه في كسبه وسكونه خلق الموت ووصف للجوارح الكسب
 والله هذا الشرح في المقام وهو ان افعال العباد من الايمان والكفر والاطاعة والعصية
 كل من صفات الله تعالى وبقية الله تعالى وقد قرأنا في قوله تعالى قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 كل شيء بقدرته العجز والكسب العلم ان هذا سبب الشبهة قالوا ان الله تعالى

وهو
 وهو
 وهو

الايمان
 وهو
 وهو

يريد الايمان والطاعة من العبد والعبد يريد الكفر والمنفعة لنفسه
فيقبح مراد العبد ولا يقع مراد العبد في فعله فيقبح ارادة العبد غايته ارادة
العبد في مقلوبه واما ما ذكره في ارادة العبد في قوله واقع في قوله
يريد الكفر من العبد ويريد الايمان من المؤمن وعلى هذا ارادة
العبد في غايته و ارادة العبد و ارادة العبد مقلوبه والطاعة كلها
كانت واجبة بامر الله تعالى الى العبادات التي كانت واجبة على العبد
وفي كلها بامر الله تعالى وبمحبة وبرضا وعلو مشيئة ووقفاة
وتحقيره والمعاصي كلها بامر الله تعالى ووقفاة وتحقيره ومشيتة
المحبة ولا برضا ولا بامر قال الله تعالى واحمد لا يراد في قوله
الله تعالى ولا يراد لعباده الكفر وقال الله تعالى ان الله تعالى ان
الله تعالى لا يامر بالفساد الا للذين كفروا والمعاصي وقاي المعاصي
في كتب الوصية لقول الامام عليه السلام في زينة وفضيلة ومعصية
فالزينة بامر الله تعالى ومشيتة ومحبة ورضائه ووقفاة وقدره
وتخليقه وحكمه وعلو توقفه وكتابتها في الوجوه المحفوظة وان العظيمة
ليست بامر الله تعالى ومحبة ورضائه وقدره وحكمه وعلو توقفه ووقفاة
تحقيقه وقدره ولا بامر الله تعالى وكتابتها في الوجوه المحفوظة اعلم ان الله
تعالى يحب من عرفه ما عرفه من نفسه وقول سفيان بن عيينة قال
يروي صاحبنا اوجب بنا الله ان يعرف الله عليه وسلم فقال له ما به
لا تقبل نبيا انه لو لم يكن الا اربعة اعيان فما نزل الله عليه

وقدرته

السلام

فلا اله الا الله من آيات بيات فقال له اي رسول الله عليه السلام لا
بالله في الدنيا والآخرة ولا تنزلوا ولا تنزلوا ولا تنزلوا انتم اهل
الاباحق ولا تشوا بهن كما في سلطان يقينه ولا يتجر او لا يكلم
الرجل ولا تقدر فوا تحمته ولا تقولوا ان النور يوم ارحم عليكم
فانتم اليهود وان لا تتعوا في السبت فقال في قوله لا يريه ورحمة قال
لشده اكل النبي وقال النبي عليه السلام فما يملككم ان تنزلوا قال لان راو
عليه السلام في عاربه ان لا يرا من ذرية نبي وانما في ان ان تنزلوا
ان يقبلت اليهودي والانبياء عليه الصلوة والسلام كلهم من نبيون
عن النبي صلى الله عليه واله الكفر والقبائح في حق النبي صلى الله عليه واله
كانت منهم ذلالت وظلمات في الذلالت اهل ادم عليه السلام من الشجرة
وقال الخطابي يقدح موسى عليه السلام رجلا من قوم فرعون فانه عليه السلام
لم يقصد قتله الا بل قصد ضربه بيديه ليدفعه عن الابهة في قوله
الشرب قصدا والحقن قطارة والحقن قوله ايضا لان كل قطارة من
كل ذرة قطرة فيهما محرم ومقصود مطاها لان الذللة قد يكون بالخطا وقد
يكون بالنسيان وقد يكون بالسهو وقد يكون بترك الاول والا فضل قال
الاحامد بن يوسف في تفسيره في قوله لا يملككم ان تنزلوا على ان
الانبياء عليهم السلام لاننا نؤمن ونحب ويقولون فعلوا القابل منكم
الا فضل فحبوا عليه لان تترك الا فضل منهم بمنزلة تترك الواجب من غير
قيل قوله الانبياء والاولياء سبب القربة الى الله تعالى قال ابو سليمان

السلام

السلام

المدار في رضى الله تعالى عما عمل دارود وعليه السلام على النسخ لرسول المنيرة
ما زال يترى منها الى ربوتى وصل الى الدنيا عظيمة سبيل الخوار لله تعالى
من نوره ونيانه وخرجه الله عليه وسلم جسيما ارسيا لله تعالى قال رسول الله
صلى الله عليه وسلم من اخرون وبنى الى بقون يوم القيمة ولو قابل
قول لا خير فيهم ابراهيم عليه السلام فليل الله تعالى وموسى عليه السلام
واهم صفى الله تعالى وانا جسيما لله تعالى وموسى لوار محمد يوم القيمة
تم رضى الامام الاعظم رضى الله تعالى بقوله وعبدته الى ما يدتى الى
تشرى في محمد عليه السلام وصفه الله تعالى عن قول النصارى كعبه عليه السلام
ابن الله تعالى قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا اله الا الله محمد رسول الله
الى الدرجات العالية والمرتبة الرفيعة في الخارج اوجى الله تعالى اليه
فقال يا محمد اشرى قال يا رب بيئى بالعبودية فانزل الله تعالى فيه نبى
قوله سبحان الله اسرر عبده ليطا قال عليه السلام لا تطرون كما اطار
النصارى واللاته واللاته ورضى عليه السلام بن مريم وقولوا الحمد
ورسول الله في رضى الله تعالى ورضى عن محمد في رضى الله تعالى كما بانغ النصارى
في رضى عليه السلام حتى كفووا وقالوا انما الله تعالى وقولوا في
حقه انه عبده ورسوله لكونوا امتا لهم على رسوله وبيد قوله تعالى
محمد رسول الله وقوله تعالى يا ايها الذين آمنوا اتقوا الله وابتغوا وجهه من الرسول
ويدل عليه رضى الله تعالى عن الانبياء رضى الله تعالى عن مائة الف واربع
وعشرون التي قبيلكم الرسول منهم فقال ثلاث مائة ثور وثلاث عشرة

الرافية
بم اشرى

عنه

صين

بمن غير الرضى وصعد الى مصطفاه وفتخاره وقال النبي صلى الله عليه
عليه وسلم ان الله تعالى اصطفى محمدا كناية من ولد اسماعيل عليه السلام واصطفى
قرشيا من كنانة واصطفى من قرشيين بنى هاشم واصطفى من بنى هاشم كذا
في الغصن وبنى هاشم من مشقة الله تعالى من مشقة الله تعالى لان الله
خلق وطهر قلبه عليه السلام فزمان صبا من من العادة التي منتهى من الشر
قال النبي صلى الله عليه وسلم ان رسول الله صلى الله عليه وسلم اتاه جبريل عليه السلام
وهو يلعب مع الغلمان فافضه ففضله فشق عن قلبه فاستخرج منه علة
وقال يا هذا الشيطان منك ثم غسله في طستين من ذهب بارئ من ثم لا
واعاده في مكانه وجار الغنى ليمسوا لاله ليرى ان الله تعالى الوارث
محمد اشد تقى فاستبقوه وهو منقطع اللون وقال النبي صلى الله عليه وسلم
فكنت ارا راسه الخبيث في صدره ولم يجد العظم ولم يشرك بالقدرة على
قطعة قبل النبوة وبعد بالان الانبياء معصومون عن الجهل قال صلى
الله عليه وسلم قبل النبوة والصلوة والسلام على محمد بن عبد الله
عليه السلام لا يوقى بنى شربة فخر قط قال لا داعيات العرفان اللبى
هم عليه كونه او كانت اورى ما الكنا به والايان ولم يترك صخرة
كبره قط بين قبل النبوة وبعد بالوقوع الامام الاعظم رضى الله تعالى
من اذكر الانبياء عليه السلام شرع في ذكر الخلفاء رضى الله تعالى عنهم فقال
افضل الناس بعد النبي صلى الله عليه وسلم ابو بكر الصديق رضى الله تعالى عنه
قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ما طلعت وما غربت على احد بعد النبي صلى الله عليه وسلم

فاستبقوه

بين وبينه وبين افضل من اب بكر الصديق روى عن النبي عليه السلام
المواجة كذا يورد في غيره من اب بكر الصديق روى عن النبي عليه السلام
كذا وكذا في اب بكر الصديق روى عن النبي عليه السلام ان كان قد قال ذلك
فقد صدق ثم بعد اب بكر رضى الله عنه روى عن النبي عليه السلام في ذكره
تلك التي هي في كتابه في اب بكر رضى الله عنه في قوله تعالى
فقال اب بكر رضى الله عنه في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
والسلام واشهد انك رسول الله في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
من اهل البيت في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
من اهل البيت في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
وغيره في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
ان من اهل البيت في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
الاهل البيت في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
الشافعي في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
ابن رسول الله عليه السلام في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
رضي الله عنه في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
قد دخل في بيته وانه سيقه ثم خرج في بيته في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
اقتضت ان يرضى بقضاء الله تعالى وقضاه رسول الله فقال في قوله تعالى
ان غفر الله لهما في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى

في قوله تعالى

في قوله تعالى

في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
روى عنه في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
فكلمه اسمي بنور النبي في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
ببيتة الرضا وان كان في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
وسمى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
وجاء في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
صلى الله عليه وسلم في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
طالبا في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
بارون في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
الصدوق في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
بينه وبينه في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
جميعا في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
البيوع في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
الخوار في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
الشيعة في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
عليهم السلام في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
عندما كان في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
الصدوق في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى
في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى في قوله تعالى

اصدا

كان كبره اوله من اهل البيت والكله من اهل البيت
 كما يكون الخوارج من كل كبره من اهل البيت وقد ثبت به
 فمؤكده من الله تعالى لان الحق لما تكلم به بالهدى ورسوله والامر بالمعروف
 النهي عن المنكر الذي اركانها كبره من حق اسم الايمان وتسميه مؤمننا
 حقيقة ومنها يدرك لان الاسم يستلزم مؤن حقيقة وهذا يدل على ان
 الاسلام والايان لا يجوز ان يكون مركبا لكبره مؤن في سق خوار
 النفس هو الخوارج من طائفة المدركه بالارتكاب الكبره قال صدر
 الشرح في الكبره على ما يوجب حقه كما لو طرقت في ملكه الاب
 او بنته لانه يفتق قاطبة عقوبه في الدنيا والاخرة وقد ثبت ان
 مركبه الكبره في حق الخوارج ان يكون مؤمنا ولا يكون او ان يفتقوا
 بين الخوارجين الذين الكفر والايان واليه يوجب الخوفين جازيه باسته
 الرتبة بالسنه المشهوره في الكفر فانه يفتق على الكفر لانه يوجب الخوار
 المستواته والرواج في ايام شهر رمضان سنة بداره في الرافض
 فانهم انكروا الزواجر واليسر في الخوفين وسبوا على صلهم بلا خلاف قال
 صاحب الخلافة في الشرح سئل عن الخوارج من اهل البيت من مذهب
 اهل السنة والجماعة فقول ان تعقل الشيعين ورجل الشيعين وترسح
 على الخوفين جازيه او تعقل خلقهم على بروا جروا قالوا نعم ففتقوا بالبر والبر
 عثمان وعلي وعنده في الداهية والصلوة خلقهم على بروا جروا من المؤمنين
 جازيه يكون لوجود اياته والكرهية لجهنم في الاور والدرية قال

سبحان

عليه

عليه السلام من صلح خلقه عالم اتبع خلقا صالحا خلقه من الانبياء ومن
 صلح خلقه من الانبياء خلقوا ما تقدم من قوله صلح الصفاية ولا يقول
 ان المؤمن لا يفره الذل والرب ولا يقول انه لا يدعوا الا ان قال
 العزيمة قال الامام الرازي رحمه الله تعالى في كتابه في تفسيره باربعين الف
 الذي ليس له كبره وكما نسته معصية كبره فيه ثلثه اقوال احد باقول من قطع
 بانه لا يعاقب وهذا قول الحق تعالى بن سليمان وقول العزيمة وتاثيرها قول
 من قطع بانه يعاقب وهو قول العزيمة واخوارج وتاثيرها قول من
 لم يقطع لا بالعفو ولا بالوقاية وهو قول اكثر الامة وهو الحق وال
 يقول ان المؤمن مملوك فيها الرضا منهم وان كان في سق الجدران يخرج
 من الدنيا مؤمنا فلا في المنة فانهم قطعوا صلواتها في حق من عذب
 فانهم اهداها في قول الحق ان حسنا فما مقبوله وسيرة من خلقه في الجنة
 كقول العزيمة ولكن نقول ان عمل عملا حسنة بجميعه الطلوع والامان
 النية والاضام من غيرهما من الغواضي خالية عن العيوب والافتق
 والاعمال المبطلة من الرابة والسموية والجمية لم يطلها بالكلية والروة
 قال الصدوق ومن يكفر بالايان فمقتله كذا واما الرقاب الكبار
 فلا يفرها جازيه ولا يفتق لثاها عند اهل السنة والجماعة حتى يخرج
 من الدنيا مؤمنا فان الصدوق لا يعينه بما يقبلها منه ويتقيه عليها
 بلا وجوب عليه وبلا استحقاق بل بعفوه وعده قال الصدوق لا وعده
 الله المؤمنين والمؤمنات فبما جازيه من حق الاثار وقال الصدوق

فذلك فضل يؤتيه من يشاء وقال الصدوق لا يخلقها الله وانما الاشياء
اجز الحسنيين وما كان من السموات دون الشرك والكفر سواء كانت تلك
السموات صغيرة او كبيرة ولم يقرب عنها ارغ من تلك السموات التي ليست
ولا كلف صاحبها من مات مؤمنا فاسق مقرا عليه فاشارة ذلك الفاسق
في مشيئة الصدوق في ان الله عزه به بالنسبة لولا انهم اخرجوا منها فضلا وان
على وجه من ولم يقرب به بالنسبة لوصول الجحيم ورحمة او شفاعة النبي
وفي بعض النسخ وان الله عزه ولم يقرب به بالنسبة لولا انهم اخرجوا منها فضلا وان
من يؤذي به الصدوق في من المؤمنين لا يؤذي به ابدانهم في النار لان
الايان من الجنة والكل والارواح في ذلك من الايمان فاشارة الى
بطلان اجرة قال الصدوق يا ايها الذين آمنوا لا تطلبوا صدقا لكم باليمن
والاذر كما الذي يفيق بالرب والانس وقت لا يني عليه السلام لا تقبلوا
تعالى على من قد اذرة من الرب والمصور من الصدوق في ذكر ابطال الاجر
ولم يذكر ابطال العمل انما كانت الاجر والثواب لان المقصود بالانصاف
والطلب للايمان العمل هو الاجر والثواب وكذا في الجليل في قوله
في معنى من الايمان في ان يبطل اجره وعمله كما ان الله انما يبي من منكر
الصدوق في لا يخلق من زوال العمل واياته والآخرة عذاب الدنيا
كقولنا يا ايها الذين آمنوا ان الخوارق التي
تصدر عن الانبياء عليهم السلام كالاصباح والاموات والنجار والارواح
بهي الاسباب وكعدم الحراق التي في غير هذه هي آيات لان الصدوق

مسألة

بسم الله الرحمن الرحيم ان يكون علمه ووليها على بنوهم وصدقهم والكرامة
لها وليا رضى لوى الخوارق التي تصدر عن الاولياء رضى كالتعاليم
الصدوق لا يريد بهم ويرى عنهم اكرامهم واعزازهم والولاء في الدنيا والآخر
فان كان قريبا من حضرت الصدوق لا بسبب كثرة الطاعة وكثرة الصلاة
كان الرضا في حياته برحمته وفضله واحسانه وانما اليه كونه للاعداد التي
لاعداد الصدوق من الامور التي رقتها لم يبق في حقها والدليل على ما
في الاخبار ان كان فيهم ويكون لهم لا سيما آيات فانها لا تبار ولا
كرامات فانها لا اولياء اكرامهم واحسانهم ولكن سيما قضاة قضاة
فقد وما كان المستبد من الكفر في القاصرة قضاة حاجات اعدائه وفيها
والاعظم من الصدوق في ذلك وبين الحكم في قوله ذلك لان الصدوق
يقع حاجات اعدائه يستعد راجعهم وعقوبة عليهم فيتمون بذلك
بسبب قضاة حاجاتهم وينزادون في قضاة حاجاتهم فيستحقون بذلك عذابه
ممن قال الصدوق ولا تحب من الذي كفو وانما على لهم في الاضطرار
وانما على لهم في روادوا وانما لهم عذاب يمين وذلك كل حاجته فيمكن ان
في العقوبة قوله قال الصدوق لا يستبد راجعهم من حيث لا يعلمون وقال
رسول الله صلى الله عليه وسلم اذا رايت الصدوق لا يعطى العبد حبه وهو مقسم
على صوته فان ذلك منه يستد راجع وقد كان الصدوق في القاصد الخلق
وارادوا قبل ان يترق كرام الامام الاعظم من الصدوق عليه السلام
باعتباره ان الصدوق في القاصد وجود الحقائق ورائها في وجود

المرزوقا وقد قيل وجود المقدرات وقد قيل وجود المقدرات
وراجع بقوله وجود المؤمنين ومعبودا بقوله وجود المؤمنين ومعبودا
وعوارق المؤمنين وغنيما قبل وجود السموات والأرض ومساكنة
والملكوتين وباقيها بعد خلقها والخلق المجمعين والمدبرين على هيئة المثلثة
صفحة الدار بعد قولك لا تفكك الدار إلا فرة ما تفكك الآفة الذي انقضت
الاول وانما سميت بالافرة لما فرغ من الدنيا وهي من الصفات التي عيشت
عليها الالهيية وكذلك الدنيا انما سميت بالدينية لكونها وقتها بالافرة
ويدها الالهية من حيثها بالدينية بالدينية لكونها وقتها بالافرة
في الجنة قال النبي عليه السلام اذا دخلت الجنة يقول الله عز وجل
شيئا ربي لكم فبمقولكم انتم تتكلمون وبعينكم تتكلمون
ان رقبان النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام
في اعطى النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام
احسن الجنة وزيادة بلا تشبه ولا كسفة فلان المشبهه والمجتمعه والايه
بينه وبين خلقه في رقبان النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام
والحق بلى ان رقبان النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام
بالنبي بالحق لاننا من الله وعصا قال في الاسلام على البر
في الامون الحق المثلث في رقبان النبي عليه السلام في رقبان النبي عليه السلام
الدار الآخرة بنص القرآن بقوله تعالى وهو يومئذ اذ لم يكن خلق
ولا لا وهو بصفتي الكمال وان يكون مرتبا بنفسه لغيره من صفات

توسل

رب

الكل

الكل وان كان ذلك في كل واحد من الصفات الالهية فمتى ما يوجد
فوضيحه بتعليم المثلث به على اعتقاقه وتلك المثلثه بالافرة
التصديق وهو قول غير الخبير بالحق في معنى بالافرة انما هو في
هو الاقرار بالملك والتصديق بالجنان بان الله تعالى واحد لا شريك
موصوف بصفات الذات والفعليته وبان محمد رسول الله ارسله بالبر
بوضيحه بالملكه وبالشريعة فالقارون وحده لا يملكه الا الله لا لانه لو كان بالافرة
لكانت اهل الملكة بكلهم يومئذ في حال الله تعالى في حق المنافقين والاشركه
ان المنافقون اهل القبول وقال الله تعالى في حق اهل الكتاب الذين
آتينهم الكتاب بان يؤمنوا بما نزلناهم من قبله الا من اذعن ان يتركه
عليه السلام فقال لا اله الا الله محمد رسول الله عليه السلام
يقدر منها في يومئذ وان لم يعرفوا الفاعل والجماعات ثم اذا قيل ان
الصلوة المخرج للايوم وليست فرض عليك فان صدق وقتها عليه قتلها
فموتها على ايمانها وان اذنتها ولم يقبلها فموتها وكذلك سائر الفرائض
والجماعات التي تليها بدينه العظيم من الكتاب والسنة والجماع واليمان
اهل البيت والارواح الميزية ولا ينقض من جهة التوحيه به وغيره بل يثبت
من جهة اليقين والتصديق بان ايمان الملكة واليمان الايجابي
لا يزيد ولا ينقص في الدنيا والآخرة لان من قال امنت بما هو واجب
جاء به النبي عليه السلام من عند الله وامنتم به رسوله وجاهدوا في سبيله
رسول الله وسلم فقد اتمى جميع ما يجب الايمان به فهو مؤمن مؤتمن
بما هو موصوفه بالافرة

الحقيقة بتعليم

الكل ان كان في حق من
الملكه وبالشريعة
ان المنافقون اهل القبول
آتينهم الكتاب بان يؤمنوا
عليه السلام فقال لا اله الا الله
يقدر منها في يومئذ وان لم يعرفوا
الصلوة المخرج للايوم وليست فرض
فموتها على ايمانها وان اذنتها ولم يقبلها
والجماعات التي تليها بدينه العظيم
اهل البيت والارواح الميزية ولا ينقض
من جهة اليقين والتصديق بان ايمان
لا يزيد ولا ينقص في الدنيا والآخرة
جاء به النبي عليه السلام من عند الله
رسول الله وسلم فقد اتمى جميع ما يجب
بما هو موصوفه بالافرة

ما يجب الايمان به بان الحق بالملكوت ورسوله ولم يؤمن باليوم
الآخر فمركب من اركان الاسلام ومن آمن به فقد ورد له اسم يوم
الافتقار فرق بين من يؤمن ببعض المومن به وبين من كفر على التوكل
فيكونها كافرين وقادرا للمؤمنين في الايمان بحسب ما يكون من اجزاء التوحيد
الربوبية والشركية والوهابية والربوبية والحقانية والازلية القدسية
والقومية والتصدية فمن اثنى الشرك في بغيرها دون بعض فهو شرك
لا يوجد في رتبة التوحيد ولا يتقدم في رتبة الوهابية والوهابية
والاستدلال في رتبة التوحيد وليس توحيد الامتثال بالادراك العقلية
كتوحيد الحروف الواصلة الى المعاني والاشياء والاعتقاد والاعتقاد
الالهي والعلوم الدينية فكذلك لا يستور اعانهم من هذا الوجه متفاهلون
ومتفاهون في الاعمال الزمها الطاعات الظاهرة والباطنة وبنائهم
على ان الحق الفصل المسمى جزئيا من الايمان لان الحق في رتبة التوحيد
بعض التماسك على صلوة التمسك بها وبعضها يتصل بالصلوة من بعض
بعضها محجة في رتبة التوحيد ومنهم من رفق ان كل يوم صحيح ومنهم من
رضوا ان الاضيق من صحيح الا باطل وقيل ان اسما من الاعمال من
الفرق بين الوفاق والاديان لا يمكن ان يكون الايمان من الحق ببعض
المؤمنين بل هو على ما هو باطل كصوم من صام في بعض ايام واحد
ثم افطر في الاسلام هو التسليم والافتقار والاداء من التمسك والتواجد
في المعنى في التمسك به والافتقار بالحق والافتقار والافتقار

مستودع

الاعانة

رسم

الاعتقاد من التمسك به من الاسلام هو الافتقار بحسب المعنى الذي هو
والجواهر التي هو الافتقار بحسب المعنى الذي هو الافتقار بحسب المعنى
بعض الافتقار بحسب المعنى الذي هو الافتقار بحسب المعنى الذي هو
من طرق الفتنة فرق بين الايمان والاسلام لان الايمان في التمسك
عن التمسك به قال الله تعالى لو علمت اني اجد مني ان اجد مني ان اجد مني
عبارة عن التسليم والتصدق بقوله فاصح وهو القدر الذي ترمناه
والتمسك به في لانه عام في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم
التمسك به في لانه عام في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم
الاخبار انما قولكم تؤمنوا ولكن قولوا اسلمنا هو علمنا في القدر الذي
المسلمين بحسب لانه لوجود الاعتقاد بالحق وهو اسلام في الله والتمسك
في الله لانه التمسك به في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم
بلا اسلام لان الايمان هو الاقرار بالحق والتصدق بقوله بالحق
والصدق لانه هو بصحة التمسك به في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم
والقبول بغيره او امر الله فتمسك به حقيقة احكامه وشرايعه ولا يوجب
الاسلام بلا ايمان لان الاسلام هو التسليم والافتقار والاداء من التمسك
وذلك لا يوجب الا بعد التمسك به في الاقرار بالحق والافتقار بحسب المعنى
ويسمى التسليم ورسوله ويسمى بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره بغيره
التمسك به في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم والافتقار بحسب المعنى
وهو كما قلنا من التمسك به في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم
وهو كما قلنا من التمسك به في القدر الذي هو الجوارح ويد على الامم

الحكام

بيت
بس همان بکر تفصیله نوش
عذر بکره خدا آورد
و نه بیه او خدا نوش
بس بنواند که بج آورد

بنام
الله
موجبه

و الله على الايمان والاسلام والشريعة حكما يعني ان لفظ الدين قد يطلق
ويروى بالايان وقد يطلق ويرى بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه
بر ادب بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه بدينه
حق موقفه الرغوة العذبة على حق الموقفه الحقة بكما وصفه الله تعالى
ذات شرف كما يحسب صفاته التي وصفه نفسه في كتابه العظيم وكلها ما تقدم
وتجميع الاسماء التي من الكتاب والسنة ان القدر على موقفه بكماله
وصفا على التفصيل ولا تقدر على موقفه كقدرته ونها من في القرآن ما
عظماك حق موقفك وليس يقدره الله ان يوجد له حق عما ذكره الله تعالى
لان العبادة اجلال الرب وتبجيله ولا تملكه جلاله وعظمته وكبريائه ولا
عبد ان يوجد الله تعالى عبادة مساوية ثوابه تعالى لا ثواب غيره
مساوية غيره زوال واما العبادة بحسبها وزوالا وتلك لا يقدر عبد ان
يشكر الله تعالى على شكره لان شكره لا يدركه ولا يحصى ولا يقدر ولا يقدر
قال الله تعالى وان تعدوا نعمة الله تعالى لا تحصوها ولكن نقدره بامه وكما
قاله تعالى بؤبؤت به وسته ربه وليستوى المؤمنون كلامه في الموقفه واليقين
والنهي والحجة والرضا والخوف والرجاء والطمع في ذلك الموقفه العذبة
يعني العلم في الاصطلاح هي العلم بما هي ربه تعالى وصفه مع تقديره الذي
في معرفة واليقين في اللغة العلم الذي لا شك فيه وفي الاصطلاح اليقين
هو تيقن اليقين في الايمان بالحق والبرهان لا في ذلك الذي في اليقين
والقوان العظيم على شدة اوجبه على اليقين وعين اليقين وحق اليقين

ولا يقدر على ان يكون عبادة
الله تعالى بحسبها ولا يقدر
على ان يكون عبادة الله تعالى بحسبها

نوة

نوة

فصل

نعم اليقين ما يحصل عن الفكر والنظر وعين اليقين ما يحصل عن العيان و
حق اليقين احكامها والاول احكام العيان والثاني احكام العيان والاول
والثاني احكامها عليهم السلام والتوحي هو التوحي بعبادة الله واليقين
على قوامه الحاسي والحجة في اللغة الموقفه وفي الاصطلاح هي حجة العبد على الله
في حاله بعبادته في كل وقت لا توصف بوصف ولا قد يجد وهذا هو الحق والبرهان
الاعظم في حق الحق وقال بعض المشايخ بحجة العبد على الله تعالى هي العظمة
التي فيها الرضا وقد اورد من العبد من العبد ما لا يقدره الاستحسان بذكر الله تعالى
والرضا وهو الرضا بالحق والرضا بالحق المتعقبات من المعصيات
والبرهان والخوف في حق حصول كونه او فوائده محبوب والبرهان في اللغة
الاعلم وفي الاصطلاح هي الحق القلب يحصل محبوب في المستقبل
الرجاء لا يحقق الا مع العلم بما يتلذذ لان الرجاء بلا حروف في غير
الرجاء والخوف بلا رجاء فنونها بامه ربه الله تعالى المؤمنون
كلهم في حق كونه او كنهه ما يتلذذ كان او كنهه بعبادته كان او كنهه في الموقفه الرضا
وهو بعبادة الله تعالى في كل وقت معرفة الايمان من الغرض والواجب
والبرهان في الايمان في ذلك الذي لا يستوي المؤمنون في الايمان بها المؤمنون
يستولون في الايمان الموقفه والرسول اليقين والرضا التوحي في آخره ويشتمون
في ما دون الايمان في ذلك كله يعني ويشتمون المؤمنون كلهم في الايمان
بعبادته وكل واحد منها بعبادته وزيادته وانصافه ولا يتشبهون في الايمان
بل كل واحد بحسب ما يقدره الله تعالى من العبد واليقين واعدائه

الشدة

اول الوصية

الاصحاح

هذا هو الحق الذي لا يبدل ولا يتغير
وهو الذي لا يوصف ولا يوصف به
وهو الذي لا يشبه ولا يشبه به
وهو الذي لا يحاط ولا يحاط به
وهو الذي لا يحصى ولا يحصى به
وهو الذي لا يفهم ولا يفهم به
وهو الذي لا يصدق ولا يصدق به
وهو الذي لا يظن ولا يظن به
وهو الذي لا يعلم ولا يعلم به
وهو الذي لا يرى ولا يرى به
وهو الذي لا يلمس ولا يلمس به
وهو الذي لا يذوق ولا يذوق به
وهو الذي لا يشم ولا يشم به
وهو الذي لا يسمع ولا يسمع به
وهو الذي لا يلمس ولا يلمس به
وهو الذي لا يذوق ولا يذوق به
وهو الذي لا يشم ولا يشم به
وهو الذي لا يسمع ولا يسمع به

وضع تصريفه في ملكه لا يمكن غيره وعرف الامام الاعظم رحمه الله تعالى انه
وقرئ في كتابه بان لا يوافق العبد على ما يرضاه عنه فالتدبير به من حيث
التوفيق وهو موجب الاسباب موافقة له في ما وافق فلا يجوز ان
تقول الشيطان لا يمان من عبد المؤمن ان لا يوافق والتصدق بقره وجمه الا ان عرض الشيطان
فلا يحصل عرضه بالقره والجمه لان عبد المؤمن لا يكون موافقا به وهو جبروت
سلب الايمان فلا يلبس به او كما تقول العبد يبيع اي يتبرك الايمان
في سلبه من الشيطان الايمان لانه لو سلمه قبل تبرك لم يمان على العبد
جمه العبد على الكفر وقد علمت ان العبد لا يخلق الكفر في قلبه بل هو من
بدون اختياره وجمه وسؤال شكوكه وكيفية القبر حتى كان في القبر
واعاد الروح الى جسده من ضغطه القبر وعذابه حتى كان في الكفر
كلامه ولبعض عصاة المؤمنين المنكر اسم المفقول والكفر في معنى
المفقول وانما سميناك بذلك للاجتماع لان الميت لم يعرف ولم يبر
عنونه وما في العجوة من كبره وكيفية اسمان ملكين ضغطا لضغط فتمه ازال
الاجراء وكبره ومنه ضغطه القبر بالتمه كبره حتى وقع المعصية على
اجهيرة رضى الله تعالى عنه قال رسول الله صلى الله عليه وسلم اذا
قبر الميت اتان ملكان اسودان اذرقان يقال لاهما المنكر والاعتراف
الكبير فيقولان ما كنت تعلم في هذا الرجل فيقول هو عبد الله ورسوله
اشهد ان لا اله الا الله واشهد ان محمدا عبده ورسوله فيقولان قد كنا
نعلم انك تقول هذا ثم يفرجه قبره سبعون فرسخا حتى يسبح ثم ينزل

وضع

الاسئلة
والاجوبة

وهو الذي لا يشبه ولا يشبه به
وهو الذي لا يحاط ولا يحاط به
وهو الذي لا يحصى ولا يحصى به
وهو الذي لا يفهم ولا يفهم به
وهو الذي لا يصدق ولا يصدق به
وهو الذي لا يظن ولا يظن به
وهو الذي لا يعلم ولا يعلم به
وهو الذي لا يرى ولا يرى به
وهو الذي لا يلمس ولا يلمس به
وهو الذي لا يذوق ولا يذوق به
وهو الذي لا يشم ولا يشم به
وهو الذي لا يسمع ولا يسمع به
وهو الذي لا يلمس ولا يلمس به
وهو الذي لا يذوق ولا يذوق به
وهو الذي لا يشم ولا يشم به
وهو الذي لا يسمع ولا يسمع به

هذا هو الحق الذي لا يبدل ولا يتغير
وهو الذي لا يوصف ولا يوصف به
وهو الذي لا يشبه ولا يشبه به
وهو الذي لا يحاط ولا يحاط به
وهو الذي لا يحصى ولا يحصى به
وهو الذي لا يفهم ولا يفهم به
وهو الذي لا يصدق ولا يصدق به
وهو الذي لا يظن ولا يظن به
وهو الذي لا يعلم ولا يعلم به
وهو الذي لا يرى ولا يرى به
وهو الذي لا يلمس ولا يلمس به
وهو الذي لا يذوق ولا يذوق به
وهو الذي لا يشم ولا يشم به
وهو الذي لا يسمع ولا يسمع به
وهو الذي لا يلمس ولا يلمس به
وهو الذي لا يذوق ولا يذوق به
وهو الذي لا يشم ولا يشم به
وهو الذي لا يسمع ولا يسمع به

فيه ثم يقال له ثم يقول الرجح اليه فغيره فيقول ان لم كنتم اليه
الذليل لولا ان جعل الله اليه من بيت المقدس لمن مضى اليه وان
كان منا ففما قال سمعت النبي يقولون قولاً فقلت مثله لا ادرى فربما
قد كنتم تعلمون انك تقولون ذلك فيقولون الا انهم عليه قدامهم فيستشهد
افضلوه فلما نزل فيها من بعد ما سمعتم من بيت المقدس لمن مضى اليه كان ذلك
شيخاً ذكره النبي وبالغا ربيته ارفعهم العربية من صفات الصدوق ما عرفت
اسمها في اجماع في غير القول به وكذا في قوله المولى في غير الخ ربيته العربية
في غير من اسمها الصدوق في غير القول به فيقولون ان يقال في هذا في قوله
ناهت سورة المائدة في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
الصدوق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
من طريق قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
لا يصح في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
واجب في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
يصح في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
هو ان العبد يقصد في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
حجراً رسول من قبله في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
يصح في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
بما يشاء رسول الله من قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى

والسبح

والسبح والاقبال يسبح على الخلق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
انتشر المشقة اليه في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
والنوران والله الصدوق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
الرجح ووجه المطيع صدوق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
الكل ليس به انما صفاته الظاهرية من المشقة في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
القول من الصدوق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
وفي الخلق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
لا بالمكان ومن لم يكن في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
بسبب حسنها في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
مكتوب وآيات القرآن في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
في الغيبة والعقل في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
على سائر الكلام في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
اللا انما هي في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
المذكور في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
فضيلة الذكر في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
الآيات التي يذكر فيها الانبياء والاولياء فيها الفضيلة في قوله المولى في قوله المولى
فضيلة الذكر في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
كلام الصدوق في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى
الاسماء والصفات في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى في قوله المولى

الرجح

الرجح

لا تفتقر الى اسم الله تعالى وصدق الله لما قال في قوله
 صدقته وصدق الله تعالى ولا تفتقر الى حقه من صفات الله تعالى ولا تفتقر
 واسم الله تعالى مستوحى في العلم والفضل والقدرة على ان يكون لها
 الله تعالى وصدقته ويكون لها لا يكون له ولا غير ذلك قال الامام الخوارزمي
 تعالى في قوله ان هذا الاسم له في الحقيقة الله اعظم الاسماء والصفات
 لا تفتقر الى الازمان والامكانات بل هي الالهية ولا تفتقر الى الازمان
 لا يفتقر على الصفات بل هي الالهية ولا تفتقر الى الازمان والاسماء
 بل هي في ذاتها الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 وسلامتها على الكون والوجود بل هي في ذاتها الالهية والارواح
 الالهية وهم الالهية في ذاتها الالهية والارواح والالوهية
 على الله تعالى وهم الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 الله تعالى وهم الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 او اقل من ذلك بل هي في ذاتها الالهية والارواح والالوهية
 تزوج في ذاتها الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 اولاد واولاد الله تعالى من الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 قبطية واولاد الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 عنه كما قال رضى الله عنه عليه السلام ان الله تعالى في الجنة فداها
 على الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 والصفات في ذاته بل هي الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية

عن الالهية والارواح والالوهية
 والصفات في ذاته بل هي الالهية
 والارواح والالوهية والارواح والالوهية

عنه الله تعالى بل هي الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 ما هو الصواب بل هي الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 عنه والصفات في ذاته بل هي الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 وهو علم على الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 قال سلكوا الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 على علم على الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 بالصفات في ذاته بل هي الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 ويكون ان وصدقته في ذاتها الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 في الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 واعتقدت ما هو الحق عن الله تعالى بل هي الالهية والارواح والالوهية
 حق وصدقته في ذاته بل هي الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 في الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 في الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 في الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 في الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية
 في الالهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية والارواح والالوهية

عن الالهية والارواح والالوهية
 والصفات في ذاته بل هي الالهية
 والارواح والالوهية والارواح والالوهية

